

Dragi otroci, mame in očetje, dedki in babice, duhovniki in redovnice
ter vsi mladi in malo manj mladi kristjani:
to vabilo je namenjeno vam!

Odrinite z nami na razburljivo in povsem nepredvidljivo potovanje.

ISKAT GREMO BOŽJE KRALJESTVO!

Zakaj?

Ker tam vlada pravičnost. Ker tam ni nikogar, ki bi bil lačen ali osamljen. Ker tam nihče ne trpi krivice ali pomanjkanja. Ker je tam doma Ljubezen. Ker tam živi Bog med ljudmi.

Je Božje kraljestvo daleč?

Včasih se zdi zelo daleč. Kadar se prepiramo, kadar spregledamo uboge med nami, kadar nam je mar le lastna pomembnost, kadar med sabo nismo iskreni, kadar brezbrizno hitimo drug mimo drugega ... takrat je Božje kraljestvo res zelo daleč.

Ko pa je med nami veselje, preprostost, mir, radodarnost, ljubezen ... tedaj smo že tam!

Kako bomo našli pot?

Sledili bomo evangeljski besedi. V njej je obljuba, da se je Božje kraljestvo približalo in je med nami.

Kaj naj vzamemo s sabo na pot?

Ne jemljimo ničesar: ne popotne palice, ne torbe ali obutve. Ne skrbimo zato, kaj bomo jedli in pili ali kaj bomo oblekli. Iščimo najprej Božje kraljestvo in vse to nam bo navrženo.

In kdaj odrinemo?

ZDAJ!

1. Lačna množica

PRIPOV.: Dragi iskalci Božjega kraljestva, smo že na poti. To je prvi dan našega potovanja. Nahajamo se v deželi Zábulonovi in deželi Neftálíjevi, onkraj Jordana, v Galileji. A tukaj nismo zato, da bi občudovali rodovitne doline ter se čudili puščavi in pustim goram. Naj nas ne prevzame pogled na jezera in čiste reke. Naše oči in ušesa naj bodo odprta za evangeljsko besedo. Bodimo pozorni. Kaj vidimo na obzorju?

V daljavi je gruča ljudi. Možje in žene sedijo na tleh, kot bi nekaj čakali. Morda tudi oni iščejo Božje kraljestvo? Pojdimo do njih.

ISKALCI: »Pozdravljeni. Ali morda tudi vi iščete Božje kraljestvo?«, jih vprašamo
MNOŽICA: Naveličano odvrnejo: "Ah, ne govorite nam o kakršnem koli kraljestvu. Rimsko cesarstvo, egiptovski faraoni, kralji in tuji vladarji – siti smo oblasti! A lačni kruha.«

ISKALCI: Navdušeno rečemo: "Ampak v Božjem kraljestvu ni nihče lačen, nihče ne trpi pomanjkanja ali krivice."

MNOŽICA: »Da, da, tudi to smo slišali«, nas prekinejo. »A besede ne napolnijo želodca. Veliko lepih obljub je že bilo izrečenih, nobena pa se ni uresničila. Zaman čakamo obljubljenega Odrešenika, da bi zavladal in poskrbel za nas. Ne bo ga."

ISKALCI: »Ste prepričani?«, rečemo žalostni.

MNOŽICA: »Seveda,« odgovorijo. »Pred kratkim smo srečali nekoga, ki je o sebi rekel, da je Božji sin. Ime mu je bilo Jezus. Videli smo, kako je med nami delal čudeže. Ozdravljaj je bolne, slepe in hrome. Lepo je govoril. Sami smo bili priča velikemu znamenju, ki ga je storil, da bi nasitil naše lačne potrebe. Vzel je dve ribi in pet ječmenovih hlebov in jih pomnožil tako, da smo se vsi nasitili. Pet tisoč mož je nahranil in veliko žensk in otrok. Pa še je ostalo. Takrat smo verjeli, da je Jezus tisti, ki ga pričakujemo. Želeli smo ga postaviti za kralja.

Ko je odšel, smo mu sledili, ker smo se bali, da bomo kmalu spet lačni. Prosili smo ga, naj nam vedno daje svojega kruha. On pa nam je dejal: Ne delajte za jed, ki mine, temveč za jed, ki ostane za večno življenje. Jaz sem kruh življenja. Kdor pride k meni, gotovo ne bo lačen. In kdor vame veruje, ne bo nikoli žejen. Jaz sem kruh, ki sem prišel iz nebes.

A med nami so bili nekateri, ki so poznali tega človeka še iz otroštva. Poznali so njegovo mater in očeta. Tesarjev sin pa nam vendar ne bo govoril, da prihaja iz nebes! Nato je še rekel, da nam bo dal jesti svoje meso in piti svojo kri, ki da nam bo dala večno življenje. Kdo neki more dati jesti samega sebe!? Naveličali smo se poslušati trde besede. Odšel je naprej, a mi smo ostali tukaj. Še vedno smo lačni.«

ISKALCI: Končno nehajo z godrnjanjem. Rečemo jim: »Prihajamo iz časa in kraja, kjer je kruha dovolj. Naše mize se šibijo pod težo raznovrstnih dobrot, množice pa so še vedno nezadovoljne. Ljudje se počutijo prazne. Hrana jih ne izpolni. Ne bomo čakali z vami. Hrepenenje po Božjem kraljestvu nas sili, da gremo naprej. Srečno!«

*Predstavlja si, kako vesel bi bil, če bi za darilo dobil igračo, ki si si jo že dolgo želel. Veselje, ki ga obljublja Jezus, pa je še neskončno večje od tistega, ki ga lahko prinese katerakoli stvar iz trgovine. Vsaka igrača se namreč prej ali slej pokvari ali postane dolgočasna. **Božje kraljestvo prinaša neminljivo srečo. Veséli se ga!***

Prim.:

Jn 6,1-61

Simbol: KRUH

2. Kralj Herod

PRIPOV.: Iskalci Božjega kraljestva, ste pripravljene, da nadaljujemo pot?

Danes se naš korak ustavi pred mogočnim poslopjem. To je najvišja in najbolj veličastna hiša v vsej pokrajini. Okoli nje so bujni vrtovi. Veliko služabnikov vidimo in od stražarja izvemo, da je to kraljeva palača. Smo prispeli na cilj? Je tukaj Božje kraljestvo?

Stražarja poprósimo, naj nas povede do kralja. Po dolgih hodnikih nas pospremi do prestola. Tam sedi njegovo veličanstvo. Vpraša nas:

HEROD: "Po kaj ste prišli? Vas je morda pripeljal sloves o meni, o moji gostoljubnosti in uglajenosti, o mojih čudovitih zabavah, o lepoti mojih vrtov? Ste mi prinesli dragocena darila?"

ISKALCI: "Vaše veličanstvo, iskalci Božjega kraljestva smo. Ali je tukaj Božje kraljestvo?"

HEROD: Kralj se vidno vznemiri: "Kakšno Božje kraljestvo neki? To je MOJE kraljestvo. Kraljestvo kralja Heroda. Mogočno je in veličastno, kot sem mogočen in veličasten jaz. No, mi ne boste izrekli nobene pohvale?«, nas vpraša. »Meni vsi izrekajo hvalo in slavo. Dobričajte se mi in govorijo o meni le najlepše in najboljše. Veste, vseč mi je, ko me hvalijo, zato jim skušam ugajati.«

Kralj nadaljuje: »Nekoč pa ... Nekoč se je našel nekdo, ime mu je bilo Janez Krstnik, ki me ni prav nič hvalil. In nič se mi ni dobričal. Pred vsemi me je grajal. S prstom je pokazal na moje slabosti, očital mi je prevzetnost in grešno življenje. Govoril je, da je moje kraljestvo minljivo in da je bogastvo mojih zakladnic brez vrednosti. Da pa prihaja Kralj, ki bo vladal na veke, je pravil. Njemu naj pripravimo pot. Odpovedali naj bi se grešnim razvadam in spremenili svoje življenje.

Ne vem zakaj, a rad sem ga poslušal. Večkrat sem se napotil k njemu celó v puščavo in mu sledil k reki Jordan. Njegove besede so bile sicer trde in zoprne za moja ušesa, a srce ga je rado poslušalo. Naveličalo se je namreč lažnivih pohval in preračunljivega dobričanja. Končno je slišalo resnico!"

ISKALCI: "Vaše veličanstvo,« navdušeno rečemo, »nam torej lahko poveste, kje naj najdemo tega preroka, od katerega ste slišali govoriti o Kralju vseh kraljev?"

HEROD: Herod odkima: "Hm. Ne morem. Ne živi več. Dal sem ga usmrtiti!"

ISKALCI: Pretreseno vzkliknemo: "Usmrtiti!? Kaj pa vaše srce? Kaj pa resnica?"

HEROD: Herod se razhudi: "Navadni ljudje pa res ničesar ne razumete. Kaj ima srce skupnega z vladanjem? Kaj ima diplomacija skupnega z resnico? To nikomur ne ugaja. Moja žena je imela kar prav, ko je pregovorila hčer, naj kot nagrado za ples zahteva od mene Krstnikovo glavo. Željo sem ji izpolnil. Videl sem, da je to ugajalo mojim gostom."

PRIPOV.: Dragi iskalci Božjega kraljestva, kar hitro se odpravimo od tod! Herodova palača je sicer imenitna in veličastna, a v njej ni prostora za resnico. Ko se odpravljamo dalje, bodimo pozorni, da nas lastna pomembnost ne bi zapeljala v napačno smer in nas oddaljila od našega cilja.

Se ti je že kdaj zgodilo, da si zaradi prevelike želje po zmagi goljufal pri igri, prijatelj pa je to opazil in te opozoril? Kaj si storil? Si se opravičil in nadaljeval s pošteno igro? Ali pa resnice nisi hotel priznati in si prijatelja morda celo ozmerjal z lažnivcem ter tako povzročil, da se je vajina igra slabo končala?

Vedno sprejmi resnico, čeprav se ti včasih zdi neprijetna.

Prim.: Mt 6,14-29; Mt 14,1-12; Lk 9,7-9

simbol: PALAČA

3. Farizeji

PRIPOV: Iskalci Božjega kraljestva, danes je tretji dan našega potovanja. Nahajamo se v Jeruzalemu. V svetem mestu smo poiskali farizeje. To so poznavalci Božjih zakonov. Cele dneve prebirajo Sveto pismo, da bi bolje razumeli, kaj hoče Bog od ljudi. So zelo pobožni in pametni. Gotovo nam lahko pomagajo na naši poti.

Stojimo pred njihovimi vrati. Dolgo trkamo. Vrata se končno odpro.

FARIZEJI: »Kdo tako nadležno trka in nas moti pri svetih obredih?«, vprašajo možje z dolgimi bradami, oblečeni v pisane plašče.

ISKALCI: Rečemo jim: »Slišali smo, da tukaj živite farizeji, razlagalci Božjih zakonov. Radi bi govorili z vami.«

FARIZEJI: »Mi ne izgubljam časa z navadnimi ljudmi in vsakdanjimi opravki,« rečejo farizeji; »To bi nas raztresalo pri molitvi in oviralo pri spoznavanju Božje volje. Ampak vprašajte, če že morate. Navsezadnje je naša naloga, da poučujemo nevedne.«

ISKALCI: »Iskalci Božjega kraljestva smo. Nam lahko pripovedujete o Kralju vseh kraljev?«

FARIZEJI: Farizeji odgovorijo: »Jahve je Kralj vseh kraljev. Naše prednike je popeljal preko Rdečega morja in pokončal faraonovo vojsko. Nihče ga ne more premagati. Nekoč bo stopil z neba in nas osvobodil. Jeruzalem bo največje mesto in k nam se bodo stekali zakladi vseh ljudstev. Vsi se bodo klanjali svetemu narodu. In Bog ne bo pozabil na našo zvestobo. Farizeji bomo zasedli posebno mesto pri njegovi mizi.«

ISKALCI: Navdušeno vprašamo: »Pravite torej, da bo prišel Kralj vseh kraljev, ki je večji od vsake človeške oblasti?«

FARIZEJI: »No, no, govorite vendar tišje,« nas pogrājajo. »Seveda se farizeji dobro zavedamo, da je rimski cesar najmočnejši vladar vseh časov. Seveda spoštujemo njegovo oblast in seveda smo mu pokorni. In nehajte že s tem Božjim kraljestvom. Danes ni modro govoriti o tem. Ljudje bi napačno razumeli. Mislili bi, da se upiramo cesarju in da hočemo zrušiti red v državi.«

ISKALCI: »Ampak še vedno ne razumemo ...«, rečemo.

FARIZEJI: »Veste kaj ...«, odvrnejo farizeji, »pomembno je, da se držimo zapovedi. Ne smemo se zameriti Bogu. To je najpomembnejše. Farizeji zapovedi dobro poznamo in jih natančno izpolnujemo. Ne, ne ... mi nismo kakor drugi ljudje: grabežljivci, krivičniki, prešuštniki ali cestninarji. Umivamo si roke, čistimo kozarce in vrče. Jemo le čiste jedi. Hodimo molit v tempelj in se dvakrat na teden postimo. Tako lahko ljudje že na daleč opazijo, kako dobri smo.«

ISKALCI: Vprašamo jih: »Kaj pa zapoved ljubezni?«

FARIZEJI: Farizeji se razjezijo: »Ljubezen ..., Božje kraljestvo ... saj niste nič drugega kot sanjači! Podobni ste tistemu Jezusu, ki blagruje uboge in se druži z grešniki, nas pa zmerja s pobeljenimi grobovi. Z vami nočemo imeti opravka. Izginite!«

PRIPOV: Vrata se zaloputnejo. Spet smo sami, razočarani in zmedeni. Farizeji so vendar najboljši poznavalci Svetega pisma in Božje besede. Vse vedo o Kralju kraljev. Poznajo zapovedi in vedo, kaj od ljudi pričakuje Gospod. Pa vendar si ne prizadevajo za Božje kraljestvo. Pravzaprav so podobni množici lačnih, ki smo jih srečali v puščavi. Mislili so, da bodo svojo praznino zapolnili s kruhom, farizeji pa se ponašajo z učenostjo in tolažijo z znanjem. Nikomur pa ni mar za Božje kraljestvo. Nekje smo prebrali: Gorje vam, učitelji postave, ker ste vzeli ključ spoznanja. Sami niste vstopili, tistim pa, ki so hoteli vstopiti, ste to preprečili.

MARIJIN KAŽIPOT

Premalo je samo vedeti, kaj je prav – treba je tako tudi delati in živeti. Kadar te na primer mama prosi za pomoč, ti je najbrž popolnoma jasno, da bi bilo lepo in prav, da ji pomagaš. Vprašanje pa je, ali uspeš to tudi uresničiti. Morda se raje izgovoriš, da imaš trenutno pomembnejše obveznosti. Kadar podležeš takšni skušnjavi, si podoben farizejem, ki o Božjem kraljestvu sicer vedo vse, a si zanj ne prizadevajo.

Prim.

Lk 11,37-54; Lk 20,45-47; Mt 23,1-36; Mr 12,38-40

simbol: FARIZEJI

4. Cestninar

PRIPOV: Iskalci Božjega kraljestva, še vedno se nahajamo v Jeruzalemu. Mesto je veliko in hrupno. Ulice so polne trgovcev, popotnikov in romarjev. Namesto avtomobilov in avtobusov vidimo osličke, kamele in konje. Mnogi nam želijo prodati svoje izdelke in nam za drag denar ponuditi prenočišče. Ne najdemo se v tej gneči, zato poiščemo mestna vrata, da bi zapustili mesto in nadaljevali svojo pot.

Pri mestnih vratih stoji mitnica, majhna lesena hišica. V njej sedi mož, ki prešteva kovance. Ko konča, jih večino strese v mošnjiček, nekaj pa skrbno pospravi v žep. Ko nas zagleda, vzklikne:

CESTNINAR: »En kovanec na osebo!«

ISKALCI: »Kako prosim?«, vprašamo.

CESTNINAR: »Kako, kako ... Tukaj pobiramo cestnino. Vsak, ki obiše naše mesto, je dolžan plačati. No, sem z denarjem!«, zahteva cestninar.

ISKALCI: Pojasnimo mu: »Mi smo iskalci Božjega kraljestva. Brez denarja smo se podali na pot.«

CESTNINAR: Cestninar odvrne: »Poslušajte, mene prav nič ne zanima, kdo ste in kam greste. Jaz samo pobiram denar – to je moja služba. Sem z denarjem, sem rekel.«

ISKALCI: Zopet mu rečemo: »Nimamo denarja. V Božjem kraljestvu denar ni potreben.«

CESTNINAR: »Že mogoče ...«, se posmehne cestninar, »tukaj pa je denar še kako pomemben. Rimljani ga potrebujejo za gradnjo cest, za oskrbo svoje vojske, za svoje sodniške in oblastniške službe. Zanje ga zbiram. To še ne pomeni, da sem njihov prijatelj in da se strinjam s tem, da so nasilno zasedli našo deželo. A služba je služba. Kot cestninar sicer nimam prijateljev, imam pa lepo hišo. Na moji mizi je vedno obilo dobre pijače in hrane. A kje smo ostali? Aha ... Sem z denarjem!"

ISKALCI: »Gospod cestninar, mi nimamo denarja. Iščemo Božje kraljestvo, ki je za vse ljudi. Tam ni vojske, sodnikov in oblastnikov. Tam denar nič ne pomeni.«

CESTNINAR: Cestninar nas noče slišati. Reče nam: »Zadnjič vam pravim. Ne zanima me, kdo ste in kam greste. Uradnik sem in naš odnos naj ostane uraden. Uspešen uradnik se ne zapleta s strankami. On samo opravlja svojo službo. Ne zanima ga, s kom ima opravka, važno je, da pobere denar. To je vse. Če pa bi se zapletel s stranko, jo poslušal in sočustvoval ... bi lahko pozabil na svoje dolžnosti. Natanko to se je zgodilo Zaheju, kolegu z višjega položaja. Bil je uspešen višji cestninar. S svojim delom si je pridobil precejšnje bogastvo. Potem pa se je zapletel. Začelo ga je zanimati, kdo je Jezus. Kot kakšen otročaj je splezal na drevo, da bi ga videl. Povem vam, to je bil konec njegove kariere. Po srečanju z njim je pozabil na svoj položaj. Velik del svojega bogastva je razdelil med revne in povrnil vsem, ki jih je kdaj malce okoli prenesel. In vse to v zameno za blagoslov ...

Ampak, kje smo ostali. Aja ... Torej, sem z denarjem!«

ISKALCI: »Ampak v Božjem kraljestvu denar nič ne šteje,« spet ponovimo. »To je očitno spoznal tudi vaš prijatelj Zahej, zato je razdal svoje bogastvo.«

CESTNINAR: »Dovolj vas imam,« se razjezi cestninar. »Ne bom se ponavljal. Ne zanima me, kdo ste in kam greste. Ker mi ne plačate pristojbine, moram pač poseči po višjem ukrepu. Stražniki! Stražniki! Odpeljite jih pred sodnika!«

MARIJIN KAŽIPOT

Kaj bi ti koristilo, če bi imel na kupe imenitnih igráč, nihče pa se ne bi hotel igrati s tabo, ker bi veljal za slabega prijatelja?

*Ne pozabi, bogastvo samo na sebi ne osrečuje. **Išči pravo srečo in trajno veselje.***

Prim.

Lk 18,9-14; Lk 19,1-10

simbol: MOŠNJA Z DENARJEM

5. Pilat

- PRIPOV.:** Stražniki nas pripeljejo pred sodnika. Njegovo ime je Poncij Pilat in je rimski upravitelj v Judeji. Sedi za mizo in bere zvitek. Ko konča, dvigne glavo in nas premeri s pogledom. Pokaže na zvitek in reče:
- PILAT: »Tu piše, da niste plačali cestnine. Kaj lahko poveste v svoj zagovor?«
- ISKALCI: Pojasnimo: »Brez denarja smo se podali na pot – zato nismo plačali.«
- PILAT: »Razumem,« odvrne, »vi pa morate razumeti, da je dežela, v kateri se nahajate, pod oblastjo Rima. Rimljani smo ponosni, da naša država temelji na pravici in pravu. Sam sem kot sodnik zavezan k temu, da služim pravici in resnici.«
- ISKALCI: Razveselimo se: »To je vendar tisto kar iščemo. Je v tej sodni dvorani Božje kraljestvo?«
- PILAT: »Rimsko cesarstvo!«, nas ostro popravi. »A vrnimo se k primeru. Obtožnica navaja, da niste plačali cestnine, čeprav vam je uslužbenec pojasnil vaše dolžnosti.«
- ISKALCI: Skušamo se opravičiti: »Nimamo denarja. Zato nismo plačali.«
- PILAT: »Razumem,« reče ponovno. »Seveda niste mogli plačati, ko pa nimate denarja. Verjamem vam, da govorite resnico.«
- ISKALCI: Razveselimo se: »Nas boste torej izpustili, da lahko nadaljujemo pot?«
- PILAT: Sodnik nam razloži: »Ne gre tako enostavno. Za našo državo je ključno, da vsi prispevajo v skupno blagajno. Denar potrebujemo za vzdrževanje cest in za vojsko. Veliko denarja stane, če želimo uspešno vladati ter ohranjati red in mir.«
- ISKALCI: Prekinemo ga: »Tudi v Božjem kraljestvu je mir. A tam se ga razdaja zastonj.«
- PILAT: Pilat nadaljuje: »Poleg tega lahko neplačevanje davkov pomeni upor proti oblasti. Mi pa hočemo svojo oblast obdržati. Zato bom kaznoval tudi vas, če mi takoj ne izročite denarja.«
- ISKALCI: Obupano ponovimo: »Nimamo denarja.«
- PILAT: »Da, to ste že omenili in verjamem vam,« reče sodnik.
- ISKALCI: Še zadnjič poskusimo: »Nas boste torej izpustili?«
- PILAT: Pilat odvrne: »Žal mi je, a ne bo šlo. Kaj bi na to rekli drugi, ki redno plačujejo prispevke. Jezili bi se name. Rekli bi, da nisem pravičen in pošten sodnik. Lahko bi mi poskušali odvzeti oblast.«
- ISKALCI: Razočarani vzkliknemo: »Gospod sodnik, rekli ste, da služite pravici. A vi ste pravico zasužnjili, da bi vladali in imeli oblast. Zdi se, da vam ni mar za ljudi in njihovo dobro.«
- PILAT: Pilat nam zažuga: »Postajate nesramni. Nihče se ne more tako pogovarjati z mano. Saj pravim, v tej državi je še preveč demokracije.«
- ISKALCI: Prestrašeni vprašamo: »Kaj boste torej storili z nami?«
- PILAT: Sodnik zapečati našo obsodbo in reče: »Vzel vam bom vse, kar imate. Nato vas bom dal preteptati. Zatem pa vas bom dal lačne, gole in pretepele vreči na cesto. Sicer mi je žal, ker verjamem, da govorite resnico. A zakon je zakon.«
- PRIPOV.:** Stražniki nas zgrabijo in odpeljejo, da bi nas pretepli. Strah nas je in razočarani smo. Kje je vendar Božje kraljestvo? Kje je kraj, kjer ni krivice? Kje je ljubezen? Kje vlada pravičnost? Na naši poti srečujemo ljudi, ki imajo možnost, da bi kaj spremenili: v rokah imajo oblast in poznajo zakone; videli so znamenja in slišali o Božjem kraljestvu ... A nočejo ga sprejeti. Lastijo si položaj, ugodje in privilegije. Kruh, pravico, bogastvo, znanje in slavo hočejo zase. Samo zase. Zato ni Božjega kraljestva med njimi.

Dragi iskanci Božjega kraljestva, kaj bo sedaj z nami? Je to konec našega potovanja? Bomo sploh kdaj našli, kar iščemo?

MARIJIN KAŽIPOT

*Ne skrbi le za lastne koristi, ampak **delaj tako, da bo dobro za vse.***

Morda se ti bo zgodilo, da boš edini v razredu pravilno rešil domačo nalogo. Če se boš zaradi tega postavljaj, se boš mogoče počutil pomembnega, a ostal boš sam. Če pa boš sošolcem pojasnil rešitev in jim pomagal razumeti snov, bo raslo Božje kraljestvo med vami.

Prim.

Mt 27,15-16; Mr 15,2-5; Lk 23,1-11; Jn 18,28-40; Jn 19,1-15

simbol: POSODA Z VODO

6. Véliki duhovniki

- PRIPOV.:** Dragi iskalci Božjega kraljestva, zgodilo se je, kot je rekel sodnik. Stražniki so nas hudo pretepli, pobrali so nam obleko in vse, kar smo imeli. Nato so nas vrgli na cesto. Umaknili smo se v neko stransko ulico. Sram nas je, ker smo goli. Iz naših ran teče kri, na obrazih so modrice. Zebe nas in lačni smo. Strah nas je, kaj bo z nami.
- Pričenja se večeriti. Ljudje hitijo na svoje domove in nas niti ne opazijo. Približuje se skupinica lepo oblečenih mož. Njihov pogovor pritegne našo pozornost. Govorijo namreč o Jezusu.
- VEL. DUHOV. 1: Eden izmed njih reče: »Slišal sem, da bo tam, kamor gremo, tudi Jezus.«
- NIKODEM: Najmlajši vzklikne: »Rad bi spoznal tega človeka. Rad bi slišal, kaj bo povedal.«
- VEL. DUHOV. 2: Nekdo mu odvrne: »Ah, Nikodem, veliko njemu podobnih smo že srečali. Lahko je zavajati množice. Mi duhovniki in člani velikega zbora pa nismo neumni. Kdo neki bo nas učil o Bogu? Naj le poskusi ...«
- VEL. DUHOV. 1: Tedaj pa eden s prstom pokaže na nas: »Uf, pogledjte tele nesrečnike. Saj se kot kakšni kužki stiskajo tamle v kotu.«
- NIKODEM: Tisti, ki mu je ime Nikodem, se nam nekoliko približa in reče: »Zgleda, da jih je nekdo surovo pretepel. Tudi obleke nimajo. Gotovo jih zebe.«
- VEL. DUHOV. 1: Eden od mož se zamisli: »Da, nocoj je prav hladno. Prav vesel sem, da sem si oblekel novi plašč, ki je tako mehak in udoben.«
- NIKODEM: Nikodem vpraša: »Kaj menite, bratje duhovniki? Zakaj čepijo tile tukaj?«
- VEL. DUHOV. 2: Najstarejši duhovnik zamahne z roko: »Ah, gotovo so kaj zagrešili. Sodnik jih je najbrž dal kaznovati. Najbolje je, da se jim izognemo. Zna biti, da so nevarni.«
- VEL. DUHOV. 1: »Nevarni?!«, se posmehne mož z novim plaščem. »Saj so komaj še živi. A najbrž imaš prav. Pametneje bo, da se jim izognemo. Izgleda, da se že lep čas niso umili. Ne bi se rad umazal.«
- NIKODEM: Nikodem se vznemiri: »Jih bomo res kar pustili?«
- VEL. DUHOV. 2: »Poglej, Nikodem. Mi smo pomembni ljudje in imamo važnejše skrbi,« odgovori najstarejši, oni z novim plaščem pa ga dopolni:
- VEL. DUHOV. 1: »Da, poleg tega nočem več izgubljeti časa. Pozni smo že in res ne bi rad zamudil na gostijo.«
- PRIPOV.:** Odidejo, le Nikodem ostane. Pristopi in nas vpraša, kdo smo. Povemo, da iščemo Božje kraljestvo. Pripovedujemo o cestinarju in Pilatu, ki nas je vrgel na cesto. Nikodem pa razloži, da je nocoj kot član velikega zbora duhovnikov povabljen na imenitno gostijo. Opraviči se nam, da so možje o nas slabo govorili in vpraša, kako nam lahko pomaga.
- ISKALCI: Odgovorimo mu: »Slišali smo, da bo na tej gostiji morda tudi Jezus. Če ti je prav, ti bomo sledili, dokler ne prideš do hiše. Morda bomo videli Jezusa. Morda nam pove, kje je Božje kraljestvo.«
- NIKODEM: Nikodem nam odvrne: »Seveda nimam nič proti. Pridite z mano. Tudi mene zanima, kdo je ta Jezus in rad bi ga srečal.«
- ISKALCI: Zamislimo se in rečemo Nikodemu: »Kdo bi si mislil, da imamo mi, ki smo goli in pretepeni, nekaj skupnega s tabo, ki si lepo oblečen in pomemben. Pa vendar si tudi ti želiš srečati Jezusa!«
- NIKODEM: »Da, kdo bi si mislil. In veste kaj ... naše srečanje se mi ne zdi tako nevarno in umazano, nepomembno in zamudno, kot so se bali moji bratje duhovniki. Zdaj pa le pohitimo. Naj vam pomagam!

MARIJIN KAŽIPOT

Gotovo je tudi v tvoji šoli kakšen učenec, iz katerega se drugi norčujejo in se nočejo družiti z njim. Kakšen je tvoj odnos do njega? Mu tudi sam kdaj ponagajaš? Ga pustiš pri miru in si vesel, da nisi na njegovem mestu? Si kdaj pomislil, da bi stopil do njega in ga skušal bolje spoznati?

Bodi prijatelj tudi s tistimi, ki jih drugi ne marajo.

Prim.

Mt 23,1-35; Mr 12,38-40; Lk 14,1-24; Lk 20,45-47; Lk 10,25-37; Jn 3,1-15

simbol: ZVITEK

7. Gostitelj

PRIPOV.: Nikodem nas pospremi do hiše, ki je lepo okrašena in vsa razsvetljena. Gospodar je pripravil veliko gostijo in povabil razne imenitne ljudi. Govori se, da bo prišel tudi Jezus. Dragi iskalci Božjega kraljestva, morda se nocoj srečamo z njim.

Prišli smo med zadnjimi. Skoraj vsi gostje so že v hiši. Nikodem nas pregovarja, naj skupaj z njim poiščemo gostitelja. Umazani smo, polni modric in brez obleke. Sram nas je vstopiti. Takrat pa se gostitelj sam pojavi na vratih in se razveseli Nikodema:

GOSTITELJ: "Pozdravljen prijatelj. Vstopi v mojo hišo. Vesel sem, da boš nocoj moj gost."

NIKODEM: Nikodem mu odvrne: "Hvala, vesel sem tvojega povabila. A nisem prišel sam. Z mano so tudi iskalci Božjega kraljestva."

GOSTITELJ: Nikodem pokaže na nas. Gostitelj si nas ogleda, nato pa reče: "Uf, kakšni reveži. Dandanes je v našem mestu veliko takih. Na vsakem vogalu prosijo za drobiž. Težki časi pač. Ne skrbi, Nikodem. Dal jim bom nekaj denarja, pa te bodo pustili pri miru."

NIKODEM: Nikodem ga prekine: "Nisem te mislil prositi, da jim daš miloščino."

GOSTITELJ: Gostitelj reče: "Rad bom to storil. Dobro se počutim, kadar naredim kakšno dobro delo. Pa še vera mi naroča, naj bom usmiljen do ubogih." Z roko seže v žep in začne iskati denar. "Mislim, da bo tole zadoščalo," reče. V roke nam potisne nekaj kovancev ter pravi: "Tako. Ni se treba zahvaljevati. Samo umaknite se čimprej od tod. Tamle prihajajo že novi gostje." "Ampak mi nismo prišli zaradi denarja," vzkliknemo.

GOSTITELJ: Gostitelj nas več ne posluša. Nekoliko nas odrine od vrat, da bi lažje pozdravil skupino mož, ki so se pravkar približali: "Pozdravljen, Učenik," zakliče. "Vesel sem, da boš nocoj skupaj z apostoli gost v moji hiši. Vstopi."

Mož, ki ga je gostitelj poklical "Učenik", nas opazi in se nam nasmehne. Gostitelj mu pravi: "Ne meni se zanje. Samo ubogi reveži so."

JEZUS: Učenik pa nas še naprej gleda in reče: "Blagor vam, ubogi, kajti vaše je Božje kraljestvo."

Nato se obrne h gostitelju in mu pravi: "In blagor tebi, kadar vabiš v goste uboge, pohabljene, hrome in slepe, ki ti ne morejo povrniti. Povrnjeno ti bo namreč z neminljivimi zakladi v nebesih." Ko to reče, stopi v hišo.

PRIPOV.: Dragi iskalci Božjega kraljestva, kdo je ta Učenik? In kako je vedel, da iščemo Božje kraljestvo? Zmedeno gledamo za njim.

GOSTITELJ: Tudi gostitelj je zmeden. Obrne se k Nikodemu: "Zakaj pa mi nisi že takoj povedal, da so tile Jezusovi prijatelji. Zdi se, da jih globoko ceni. Naročil bom služabnikom, da jim priskrbijo svatovska oblačila in jih posedejo k mizi."

PRIPOV.: Medtem ko nas služabniki peljejo v sobo, kjer se bomo lahko umili in preoblekli, so naše misli pri Jezusu. Govoril je o Božjem kraljestvu. Še bi ga radi poslušali, zato se nam mudi na gostijo. Kdo neki je ta Učenik, ki pravi, da so ubogi prvi v Božjem

kraljestvu?

MARIJIN KAŽIPOT

*Kaj te vodi, ko pomagaš sošolcu pri učenju? Je to le iskrena želja, da bi mu pomagal? Ali pa po tihem že misliš na to, da ti je sedaj dolžan uslugo? Morda komaj čakaš, da se boš s tem pohvalil pred učiteljico in drugimi učenci? Ali pa želiš izpasti pomemben in pameten ter mu zato razlagaš snov? **Ko opravljaš dobra dela ne išči koristi zase**, ampak naj v tebi raste iskrena ljubezen do bližnjega.*

Prim.:

Lk 14,13; Lk 6,20

simbol: OBLOŽENA MIZA

8. Juda Iškarjot

PRIPOV.: Dragi iskanci Božjega kraljestva, smo na veliki gostiji. Pred nas so postavili raznovrstne dobrote. Lačni smo in hrana nam tekne. Spomnimo se na obljubo, ki smo jo prejeli, preden smo se podali na potovanje: Ne skrbite za to, kaj boste jedli in kaj boste oblekli. Iščite najprej Božje kraljestvo in njegovo pravičnost; vse drugo vam bo navrženo.

Oziram se po dvorani in iščemo Jezusa. Nikjer ga ni videti. K nam prisede mož, ki ga ne poznamo. Pozdravi nas:

JUDA: »Oprostite, da motim. A zdi se mi primerno, da se vam predstavim. Moje ime je Juda Iškarjot. Sicer vas še ne poznam, a Jezus je rekel, da ste imenitni, najimenitnejši v Božjem kraljestvu. Veste, jaz sem eden izmed njegovih apostolov.«

ISKALCI: Navdušeni smo: »Kaj res? Nas lahko torej odpelješ k njemu?«

JUDA: »Seveda,« odvrne Juda, »pri njem imam dobre zveze. Če hočete, pa vas predstavim še komu iz vrst farizejev in velikih duhovnikov. Tudi z njimi se dobro poznam. Veze in poznanstva so ključ do uspeha in bogastva. To skušam dopovedati tudi Jezusu, a on se ne spozna na marketing in diplomacijo. Kar se tega tiče, je – milo rečeno – rahlo neroden. Ni čudno, da se ljudje nanj jezijo. Včasih ga res ne razumem. Kako neki se bo povzpел na oblast, ko pa nagovarja množice s tako ostrimi besedami in opomini? Ne vem, res ne vem, kaj razmišlja. A zaenkrat mu še nameravam slediti. Obljube o zakladih Božjega kraljestva se mi zdijo mikavne.

ISKALCI: Ne damo se premotiti. Rečemo mu: »Juda, odpelji nas prosim do Jezusa.«

JUDA: On pa pravi: »Ah, trenutno je nekoliko zaseden. Na dvorišče so pripeljali bolnika, ki ima vodenico. Najbrž bo tudi njega čudežno ozdravil. Cela reč.«

ISKALCI: Začudeni rečemo: »Tvoj Učitelj vendar ozdravlja bolne, slepe in hrome. Mar nisi navdušen?«

JUDA: »Nič ne rečem, Jezus ima talent. A kaj, ko ga ne zna prav izkoristiti. Do sedaj bi si lahko pridobil že ogromno moči in bogastva, če bi upošteval moje nasvete. Veste, koliko denarja bi lahko izvlekel iz teh bolnih revežev. On pa ozdravlja zastonj! Oni dan je od mrtvih obudil hčer predstavnika shodnice. Res ne vem, zakaj se ni z domačimi pogodil glede primerne cene za takšno storitev. Da ne omenjam denarja, ki bi ga lahko dobili od vseh radovednežev, ki nam tako zvesto sledijo in pričakujejo naslednji čudež. Lahko bi na primer pobirali vsaj prostovoljne prispevke. Ali pa bi ljudje kupili vstopnico, če bi želeli slišati govor ali videti znamenje. Res, jaz bi znal Jezusa dobro prodati.«

ISKALCI: Še vedno vztrajamo: »Kdaj nas boš torej odvedel do Jezusa?«

JUDA: Juda nas premeri s pogledom: »Hm, koliko mi lahko plačate, če vam organiziram srečanje z Jezusom?«

ISKALCI: Razočarani rečemo: »Mi nimamo denarja in tudi nobene druge lastnine.«

JUDA: »Potem pa se mi ne splača izgubljati časa z vami,« reče Juda in vstane od mize.

PRIPOV.: Nato se pomeša med druge goste. Z nekaterimi izmenja nekaj besed. Smehlja se in deli komplimente. Pomenkuje se s farizeji in pozdravlja duhovnike. Sklepa poznanstva, ki bi mu lahko prinesla korist in dobiček.

Si kdaj prijazen do koga le zato, ker ima lepo obleko, zanimive igrače in je priljubljen v razredu? Morda kdaj pohvališ sošolca samo zato, ker upaš, da ti bo kasneje pomagal rešiti domačo nalogo? Mlajšega dečka iz sosednje ulice prijazno pozdraviš, ko želiš, da bi te spremljal na poti iz šole, kadar pa imaš okoli sebe svoje prijatelje, ga niti ne opaziš?
Ne išči koristi, ampak se trudi za iskrena prijateljstva.

Prim.:

Mt 6,25-34; Lk 12,22-34; Lk 14,1-6

simbol: MOŠNJA

9. Uboga vdova

PRIPOV.: Dragi iskalci Božjega kraljestva, včeraj smo se spoznali z apostolom Judom. Rekel je, da bi nas za plačilo lahko odpeljal do Jezusa. Ko smo mu povedali, da smo brez denarja, se z nami ni več ubadal. Danes zjutraj smo se odločili, da bomo Jezusa sami poiskali.

Od ljudi smo izvedeli, da se je Jezus skupaj z učenci odpravil v tempelj. Šli smo za njim in ga opazili ob vhodu, kjer stoji skrinja, v katero ljudje mečejo svoje darove. Jezus opazuje mimoidoče. Veliko bogatih pride mimo. Vsakič, ko se kdo od njih ustavi pri skrinji, se zasliši žvenket denarja.

JUDA: Juda, ki stoji v naši bližini, potihoma reče: »Všeč mi je ta zven!«

PRIPOV.: Čez čas pride mimo uboga stara ženica. Oblečena je v črnino, zato sklepamo, da je vdova. Počasi se pomakne do skrinje. Z roko seže pod stari plašč in izvleče možnjiček. Nastavi dlan in iz njega se prikotalita majhna novčiča. Ne svetita se, kot se svetijo srebrniki. Vdova ju skrbno vrže v skrinjo. Prelahka sta, da bi zažvenketala. Vdova se zadovoljno nasmehne, pospravi možnjiček in se odpravi proti izhodu.

JEZUS: Jezus jo ljubeče spremlja s pogledom, nato pa reče svojim učencem: »Resnično, povem vam: Ta uboga vdova je vrgla več kot vsi. Bogati so namreč darovali od svojega preobilja, ta pa je dala od svojega uboštva vse, kar je imela za življenje.«

JUDA: Opazimo, da se Juda zaničljivo posmehne. Jezusu ne upa glasno ugovarjati, zato se obrne k nam: »Dva novčiča ... drobiž od drobiža. Zaradi njiju se tempeljski zaklad ne bo prav nič povečal. Saj pravim – Jezus nima pojma o ekonomiji.«

PRIPOV.: Tokrat se mi obrnemo stran in se ne zmenimo več za Juda in njegove prezirljive besede. Stopimo do Jezusa. Nekoliko smo v zadregi; ne bi ga radi motili. Vseeno tvegamo:

ISKALCI: »Učitelj, radi bi te vprašali ... poznaš pot do kraja, kjer je vdovin dar vreden več kot polna skrinja srebrnikov in kjer so ubogi najimnitnejši gostje? Ali veš za pot, ki vodi v Božje kraljestvo?«

Jezus se nasmehne: »Božje kraljestvo je kraljestvo mojega Očeta. Jaz sem pot, ki jo iščete. Samo jaz vas lahko povedem k njemu; druge poti ni. Pridite. Hodite za menoj, da prejmete neminljive zaklade, ki so za vas pripravljene od začetka sveta.«

PRIPOV.: To reče in se odpravi proti izhodu. Mi pa še kar stojimo na mestu. Slišali smo čudovite besede, ki so nas navdale z velikim veseljem. Hkrati pa se v nas porajata strah in dvom. Jezusa namreč nismo utegnili vprašati, kaj moramo storiti v zameno, da nas bo odvedel v Božje kraljestvo. Bo tudi on od nas zahteval denar? Nas bo sprejel, čeprav smo praznih rok in brez imetja?

Iskalci Božjega kraljestva, zakaj stojimo na mestu? Raje pohitimo za njim in slej ko prej bomo dobili odgovor.

MARIJIN KAŽIPOT

*Dva novčiča sta v Jezusovih očeh neprecenljiva. Božje kraljestvo raste iz majhnih in na videz skromnih dejanj. **Vsako dobro delo, ki ga opraviš, šteje.***

Prim.:

Mr 12,41-44; Lk 21,1-4; Jn 8,12-20; Jn 14,6-7; Mt 19,21; Mr 10,21; Lk 12,33; Lk 18,22

simbol: SKRINJA in DVA NOVČIČA

10. Bogati mladenič

PRIPOV.: Spet smo na poti. Skupaj z množico, ki je sledila Jezusu, smo se odpravili iz Jeruzalema. Dobri ljudje so namesto nas plačali cestnino pri mestnih vratih. Pot smo nadaljevali ob reki Jordan. Lepo je bilo hoditi po zeleni dolini. Sedaj pa smo se ustavili v nekem oljčnem nasadu. Tudi Jezus je tukaj. Sedi v travi, obkrožajo ga njegovi apostoli in učenci.

Ljudje se zbirajo okoli Jezusa. Eni ga prosijo, naj jih ozdravi, drugi so k njemu pripeljali svoje otroke. Našo pozornost pritegne lepo oblečen mladenič. Pristopi k Jezusu in ga vpraša:

MLADENIČ: »Učitelj, kaj naj dobrega storim, da pridem v Božje kraljestvo?«

PRIPOV.: Prav to je vprašanje, ki smo ga tudi mi želeli zastaviti Jezusu! Sedaj bomo končno dobili odgovor. Dragi iskalci Božjega kraljestva, dobro poslušajte, kaj bo Jezus povedal!

JEZUS: »Če hočeš večno živeti v Božjem kraljestvu, se drži zapovedi.«

MLADENIČ: »Katerih?«, vpraša mladenič.

JEZUS: Jezus odvrne: »Ne ubijaj, ne prešuštuj, ne kradi, ne pričaj po krivem.«

MLADENIČ: »Vse to izpolnjujem. Kaj mi še manjka?«, zanima mladeniča.

JEZUS: Jezus mu pravi: »Če hočeš biti popoln, prodaj vse, kar imaš, daj ubogim in prejel boš zaklad, ki ne ostari, ki se mu tat ne približa in ga molj ne razjeda. Pridi, hodi za menoj!«

MLADENIČ: Mladenič se ustraši: »Jezus, tega ne morem. Razumi. Od očeta sem podedoval veliko posest in premoženje. Odgovoren sem zanj. Daje mi varnost in mi zagotavlja prihodnost. Razumi, rad bi šel s tabo, a poskrbeti moram za svojo lastnino.«

PRIPOV.: Obraz bogatega mladeniča je žalosten in potr. Počasi odhaja. Težko ga razumemo. Jezusova obljuba je vendar poštena, več kot poštena. V zameno za bogastvo, ki je minljivo in bo s časom propadlo, obljublja večne zaklade, večno življenje. Zakaj torej mladenič odhaja? Zakaj je videti žalosten?

Tudi Jezus je žalosten. Gleda za njim. Iz oči mu sije ljubezen.

Prizor nas pretrese. Dolgo smo že na poti, a tokrat smo prvič slišali jasen odgovor na to, kaj naj storimo, če hočemo priti v Božje kraljestvo. Razdati moramo vse, kar imamo, se odpovedati sebi in služiti bližnjim. Jezus nam kaže pot, ki je zelo drugačna od široke ceste, po kateri stopajo Herod, farizeji, cestninar, Pilat, véliki duhovniki, Juda in drugi, ki smo jih srečali na potovanju. Vsi ti skrbijo le zase. Na blagor drugih ne mislijo. Celó bojijo se jih, ker mislijo, da ogrožajo njihovo srečo. Zato se jim skušajo izogniti, se jih znebiti ali jim preračunljivo ugajati. Toda na koncu vedno ostanejo sami. Menimo, da jih ta pot ne bo pripeljala v Božje kraljestvo.

Nasprotno pa smo od Jezusa slišali nekaj povsem novega. Njegova drugačnost vzbuja v nas radovednost, njegova obljuba drami naša hrepenenja. Kaj pravite, bi mu sledili? Zanima nas, kam gre ta Učitelj in kam vodi pot, na katero nas vabi. Pridite, stopimo na novo pot!

MARIJIN KAŽIPOT

*Kako težko se je odpovedati stvarim, ki so ti pri srcu, pa vendar je to pot, po kateri želi Jezus tudi tebe pripeljati v Božje kraljestvo. Stopi za njim že danes: **podári bratu ali sestri igračo, ki ti je še posebej pri srcu.***

Prim.:

Mt 19,16-30; Mr 10,17-31; Lk 18,18-30; Mt 7,13-14; Lk 13,24

simbol: DIAMANT

11. Jezusovi domači

PRIPOV.: Dragi iskalci Božjega kraljestva, odločili smo se slediti Jezusu. Zanima nas, kam pelje pot, na katero nas vabi.

Jezus se tokrat ustavi v Nazaretu, v kraju, kjer je odraščal. Tu se vsi poznajo med sabo in hitro se razve, da je prišel. Ljudje hitijo iz hiš in mu sledijo v shodnico, hišo molitve. Tudi mi gremo z njimi. Opazujemo, kaj se dogaja. Jezus vstane in vzame zvitek, kjer so zapisane besede preroka Izaija. Začne brati:

JEZUS: »Bog me je blagoslovil, da sporočim veselo novico ubogim. Poslal me je, da osvobodim vse, ki so v ječi. Slepí bodo po meni spregledali. Tisti, ki težko živijo, bodo odrešeni. Oznanjam vam, da je napočil čas, ki je Bogu po volji.« Oči vseh so uprte v Jezusa. Odloži zvitek in prične govoriti: »Danes se je to pismo izpolnilo. Bog bo po meni izpolnil svojo obljubo.«

PRIPOV.: Dragi iskalci Božjega kraljestva, slišali smo! Jezus je res tisti, ki nas bo odpeljal v Božje kraljestvo! Po njem se bo izpolnila obljuba o pravičnosti in miru, veselju in ljubezni ... To je res vesela novica!

A poglejte, ljudje v shodnici niso veseli. Jezijo se in se spogledujejo med seboj. Nekdo reče:

SOSED MIHA: »Mladenič, res sem že star, a če me spomin ne vara, je bil tvoj oče tesar. Ti si mu pomagal v delavnici in delo vama je šlo dobro od rok. Škoda le, da si naenkrat odšel in pustil vse skupaj. A kar je bilo, je bilo. Upamo, da se boš spet lotil svojega dela. Potrebujemo dobrega tesarja. Prosim, nikar nam ne govori neumnosti. Raje se loti poštenega dela.«

PRIPOV.: Vsi se posmejejo in kimajo z glavami. Neka gospa nadaljuje:
TETKA ROZI: »Jezus, ne zameri sosedu. Hotel je le reči, da smo veseli, da si se vrnil. Zdaj pa nam le brž povej, če so govorice o tebi resnične. Pravijo, da ozdravljaš vsakovrstne bolezni. Bolnih je tudi v našem mestu veliko. Veš, ni pošteno, da drugim pomagaš, na svoje domače pa se ne spomniš.«

PRIPOV.: Jezusovi sorodniki in sosede se nasmihajo. Čakajo, kaj bo naredil. Odgovori jim:

JEZUS: »Resnično, povem vam: nobenega preroka ne sprejmejo v domačem kraju. Tudi vi me ne sprejmete. Spotikate se nad menoj, ker mislite, da me poznate. Ne verjamete mojim besedam in menite, da imate pravico, da me presoiate in ocenjujete. Pri vas ne bom storil nobenega znamenja.«

MNOŽICA: Množica vzkipi. Ljudje jezno kričijo: »Dovolj te imamo! Kdo pa misliš, da si?! Ne boš se postavljaj nad nami! Ti že pokažemo, kdo je tu glavni.«

PRIPOV.: Zgrabijo ga in ženejo pred seboj iz mesta. Bojimo se, da ga bodo ubili. Skušamo mu pomagati, a množica je prevelika. Odvlečejo ga na rob prepada. Kaj mu bodo storili? Mar niso to njegovi domači, njegovi sorodniki in sosede?! Zakaj ga tako sovražijo?! Strah nas je in ne vemo, kako bi ga rešili.

Naenkrat pa se Jezus otrese njihovih rok. Skušajo ga ponovno zgrabiti, a on gre sredi

med njimi in nihče se ga ne more dotakniti. Ne ozira se več, ne odgovarja na njihovo vpitje. Odide iz rojstnega mesta.

MARIJIN KAŽIPOT

Kako se počutiš, kadar kdo v tvoji družini ali razredu izstopa zaradi pridnosti in talenta. Se zmoreš z njim veseliti in se od njega kaj dobrega naučiti? Ali pa ti gre na živce in bi najraje videl, da bi mu spodletelo in bi bil ti glavni?

Drugi naj te ne ogroža. Pomisli raje, kako se lahko ob njem kaj naučiš ali zrasteš v dobrem.

Prim.:

Lk 4,16-30; Mt 13,53-58; Mr 6,1-6

simbol: MESTO NAD PREPADOM

12. Učenci smukajo klasje

- PRIPOV.:** Dragi iskalci Božjega kraljestva, danes zjutraj smo bili priča, kako so Jezusa izgnali iz rojstnega mesta. Videli smo, kako so ga hoteli pahnuti v prepad. Jezus pa je odhajal sredi med njimi, zapustil je domači kraj in se ni več niti ozrl.
- Sedaj nadaljuje pot med žitnimi polji. Sledimo mu. Tudi drugi mu sledijo. Nekateri iz radovednosti, drugi pa, ker verjamejo njegovi obljubi, da bo prinesel na zemljo pravičnost, ljubezen in mir. Med nami so tudi taki, ki menijo, da je prevarant. Želijo ga ujeti pri kaki slabosti in potem raztrobiti med ljudmi, da je lažnivec. Eden izmed njih je farizej, ki se prav ta trenutek pogovarja z Jezusovimi učenci. Pravi jim:
- FARIZEJ:** »Kako ste lahko tako prepričani, da vaš učitelj res pozna pot v Božje kraljestvo?«
- UČENCI:** Učenci odvrnejo: »Na lastne oči smo videli, kako je mnoge ozdravil. Slišali smo, kako je pomnožil kruh, obudil mrtvo dekle in storil še več znamenj. Takšne čudeže lahko opravlja le Božji poslanec.«
- FARIZEJ:** Farizej ne odneha: »Ste prepričani, da ni vse skupaj prevara? Morda so ljudje, ki naj bi jih ozdravil ali obudil od mrtvih, njegovi sodelavci v tej prevari. Morda je bila pomnožitev kruha le dober trik za naivno občinstvo. Domišljija ljudi je velika, zato so zgodbe, ki jih poslušate, napihnjene in neresnične.«
- UČENCI:** Učenci se razjezijo: »Nehaj vendar. S tabo se ne bomo pogovarjali.«
- PRIPOV.:** Še naprej se pomikamo med žitnimi polji. Sonce je že visoko in postanemo lačni. Nekaj učencev začne med hojo smukati klasje in žvečiti zrna. Tudi sami storimo tako. Zrnje je dobra tolažba za želodec.
- Farizej pa noče jesti z nami. Dela se, da je zgrožen nad našim početjem, a v resnici se zadovoljen nasmiha, kot da je čakal na tak trenutek. Pristopi do Jezusa. Odkašlja se, nato nastopi s povzdignjenim glasom:
- FARIZEJ:** »Zakaj tvoji učenci smukajo klasje. Danes je vendar sobota in nam, Judom, zakon prepoveduje, da bi v sobotah opravljali takšna dela. Če bi bil res Božji poslanec, bi moral to vedeti. Moral bi jim prepovedati!«
- JEZUS:** Jezus je odločen: »Sobota je ustvarjena zaradi človeka in ne človek zaradi sobote. Ni prav, da se spotikaš ob to nedolžno početje. Usmiljenje in ljubezen sta večja od vseh zakonov. Sin človekov je gospodar zakonov.«
- PRIPOV.:** Nasmeh s farizejevega obraza izgine. Jezusovim besedam ne zna oporekati. Ve namreč, da je zapoved ljubezni največji Božji zakon. Odloči se, da se umakne. A čakal bo na novo priložnost.
- Učenci, ki so slišali pogovor, so navdušeni nad izidom.
- UČENCI:** »Ena nič za Jezusa,« šepetajo med sabo. Nato se ponosno postavijo pred farizeja. »No, zdaj pa imaš. Si videl, za vse ima odgovor. Nikomur se ne pusti. Ni ga strah nobenega izziva. Jezus je res zakon!«
- PRIPOV.:** Učenci se še naprej prerekajo s farizeji, mi pa premišljujemo Jezusove besede. Zdi se nam, da ni šlo le za zmago nad farizeji. Pomen je globlji. Takole razmišljamo: Zakoni in pravila so za delovanje družbe nujno potrebni. Jezus tega seveda ni zanikal. Dodal pa je, da dobri zakoni služijo ljudem, ne pa da jih zaslužujejo ali ovirajo v dobrem. Ljudje lahko zakone tudi zlorabimo. Za njih skrijemo svoje slabe namene, služijo nam kot izgovor, kadar ne storimo vsega, kar bi lahko, da bi ublažili nesrečo bližnjega. Dobri zakoni naj bodo zato vedno v skladu z voljo Boga. On je tisti, ki najbolje ve, kaj

je dobro in kaj ne. On je resnični gospodar zakonov.

MARIJIN KAŽIPOT

Morda se ti je že kdaj zgodilo, da te je sošolec prosil, da mu med testom zašepčeš pravilni odgovor, ti pa si mu odgovoril, da se tega ne sme početi. Zakaj si tako ravnal? Ti je bilo res najpomembneje, da se spoštuje šolska pravila, ali pa je bila v ozadju želja, da bi dobil boljšo oceno od njega.

Spoštuj pravila, vendar naj ne postanejo izgovor za opuščanje dobrega.

Prim.:

Obuditev deklice

Lk 8,40-56; Mt 9,18-26; Mr 5,21-43

Pomnožitev kruha

Lk 9,10-17; Mt 14,13-21; Mr 6,30-44; Jn 6,1-14; Lk 6,1-5; Mt 12,1-8; Mr 2,23-28

simbol: PŠENIČNO KLASJE

13. Obsedenev v Géraški deželi

PRIPOV.: Sedimo v čolnu. Z Jezusom in njegovimi spremljevalci plujemo preko velikega jezera. Voda je mirna in na gladini se lesketa sonce. Kmalu bomo pristali v Géraški deželi. Pogovarjamo se z učenci, ki pripovedujejo čudne reči o tem kraju.

UČENCI: "Pravijo, da živi tukaj človek, ki ga že dolga leta obsedajo hudi duhovi. Živi na pokopališču in spi kar v grobnicah. Veliko kriči in razgraja. Obleke ne nosi. Rjove kot kakšna pošast. Ljudje so ga že večkrat skušali ukrotiti in vkleniti v verige; nadeli so mu okove, pa jih je vedno zlomil. Nihče mu ne more pomagati."

PRIPOV.: Ne vemo, kaj naj si mislimo o tej zgodbi. V našem času se zelo malo govori o hudih duhovih. Za podobne pojave so ljudje našli druge razlage. Zdi se, da hudič danes nima več prave moči, ker so časi naprednejši. Pa je to res?

Izkrčamo se in se razgledamo po deželi. Opazimo čredo svinj, ki se pase na hribu. V daljavi vidimo manjše naselje. Dežela je lepa. A zdi se, da se bo vreme poslabšalo. Sonce se skriva za oblak. Stemni se. Pravkar je neprijazno zapihal veter in valovi grozeče butajo ob čeri. Zdi se, da so tudi ptice utihnile. Prevzame nas čuden nemir.

Naenkrat zaslišimo čudno rjojenje. Od kod prihajajo ti nerazumljivi kriki? Nekaj se nam približuje. Po hribu teče naravnost proti naši skupini. Je morda kakšna žival, ki nas hoče napasti? Tuljenje je vedno glasnejše. Strah nas je. Skrijemo se za Jezusa. Tukaj se počutimo še najbolj varni.

Šele, ko se nam pošast približa, opazimo, da je to pravzaprav človek. Gol je, umazan in ves zaraščen. Gotovo je to tisti mož, o katerem so pripovedovali učenci. Divje gleda zdaj sem, zdaj tja. Slednjič priteče do Jezusa in se mu vrže pred noge. Z močnim glasom zavpije:

OBSEDENI: "Kaj imamo s teboj, Jezus, Sin Boga Najvišjega? Rotimo te, ne muči nas! Če nas hočeš izgnati, nas pošlji k svinjam, naj gremo vanje!"

JEZUS: Jezus trdo ukaže: "Pojdite iz tega človeka, nečisti duhovi!"

PRIPOV.: Močan krik nam grozljivo zapara ušesa. Naenkrat opazimo, da so svinje, ki so se prej mirno pasle na hribu, povsem podivjale. Tečejo naravnost v jezero. Druga za drugo poskačejo v vodo in potonejo v valovih.

Tedaj pa se spet vse umiri. Sonce posije. Veter poneha. Jezero je zopet mirno. Ptice pojejo in žvrgolijo.

Jezus se skloni k divjemu možu, ki ni več videti strašen. Joka in skriva obraz. Jezus ga stisne k sebi in ogrne s plaščem. Vse je mirno. Brez besed počivamo v spokojnem veselju. Zdi se nam, kot bi prispeli v Božje kraljestvo.

Čez nekaj časa se zasliši novo kričanje. Naproti prihaja gruča ljudi. Jezni so videti. Postavijo se pred Jezusa:

DOMAČINI: "Zaradi tebe so naše svinje utonile! Odidi iz naših krajev in se več ne vrni!"

PRIPOV.: Skupaj z Jezusom sedemo v čoln in se odpeljemo. Razmišljamo o vsem, kar se je danes zgodilo. Jezus je neobvladljivo divjanje spremenil v blagoslovljeno spokojnost. Zakaj ljudje ne vidijo čudovitih sprememb, ki jih Jezus prinaša? Zakaj se

jih ne veselijo? Ne vidijo zla, ki jih skuša oropati vsega lepega. Ne vidijo Boga, ki jim vse lepo podarja.

MARIJIN KAŽIPOT

Hudi duh deluje tudi v tvojem življenju. Hoče te oropati zakladov Božjega kraljestva, zato ti nastavlja različne skušnjave, ki bi te zapeljale v greh. **Odločno se upiraj lenobi in jezi, požrešnosti, nevoščljivosti in drugim skušnjavam!**

Prim.:

Lk 8,26-39; Mt 8,28-34; Mr 5,1-20

simbol: VERIGE

14. Grešnica

PRIPOV.: Nocoj smo skupaj z Jezusom gostje v farizejevi hiši. Večerja mirno poteka, tudi Jezus je videti miren. Mi pa nismo. Farizeju nekako ne zaupamo, zato mu s pogledom sledimo. Zdi se, kot bi Jezusu pripravljaj past.

Dragi iskalci Božjega kraljestva, bodite pozorni! Farizej res nekaj naklepa. Skrivaj se odmika od mize – ne ve, da ga opazujemo. Pride do zadnjih vrat in jih odpre. Pred njim stoji mlado dekle. Tiho ji veli, naj vstopi. S prstom pokaže na Jezusa. Zlohotno se nasmehne in si skrivaj mane roke. Kaj neki skuša podtakniti Jezusu?

Jezus, ki je do sedaj gledal v tla, se dekletu zazre naravnost v oči. To je pogled, ki ne obsoja in ne terja ničesar zase. Izžareva ljubezen.

Mladenka otrpne. Nepremično strmi v Jezusa, kot bi preverjala, ali se v tem pogledu vendarle ne skriva zloraba. A ne najde ničesar. V njegovih očeh vidi le sebe in to jo pretrese. Po dolgih trenutkih tišine zamrmra kot sama zase:

GREŠNICA: "Še nikoli se nisem srečala s tako čistim pogledom. Zdi se mi, da je v njem prostor zame, za moje čutenje in hrepenenje. Tudi za vso mojo grešnost in bolečino. Kot da ima v tvojih očeh vse to neprecenljivo vrednost. Mar je to tista ljubezen, ki sem jo tako dolgo iskala?"

PRIPOV.: Po licih ji začno teči solze, ki ji spirajo ličilo. Skloni glavo. Dolgi lasje ji zakrijejo gola ramena. Zdi se, da se je spremenila v drugo dekle in da je njena lepota šele sedaj prišla res do izraza. Skloni se k Jezusu in mu začne s solzami močiti noge. Poljublja jih in jih briše z lasmi. Nato vzame dragoceno dišavno olje in jih pomazili.

Opazujemo to čisto bližino med njima in se spomnimo na neminljive zaklade, o katerih nam je nekoč Jezus govoril. Zdi se, kot bi pred našimi očmi raslo Božje kraljestvo in se uresničevala obljuba ljubezni.

FARIZEJ: Naše premišljevanje zmoti glas farizeja, ki se potihoma obrne k najbližjim: "No, dragi gostje, sedaj ste se lahko sami prepričali o Učitelju. Ko bi bil v resnici prerok in Božji poslanec, bi vedel, kdo je žena, ki se ga dotika in kakšna je. Vedel bi, da je grešnica."

JEZUS: Jezus se mirno obrne k farizeju: "Vidiš to ženo? Ko sem stopil v hišo, mi nisi ponudil vode za noge, ona pa mi jih je močila s solzami in jih obrisala z lasmi. Poljubil me nisi, ona pa ne neha poljubljati mojih nog, vse odkar sem jo srečal. Glave mi nisi mazilil z oljem, ona pa mi z dišavnim oljem mazili noge. Zato ti povem: Odkupljeni so njeni mnogi grehi, ker je močno ljubila. Komur pa se malo odpusti, malo ljubi." Nato še enkrat pogleda dekle in ji reče: "Odkupljeni so tvoji grehi. Rešena si, ker si verjela, da si vredna ljubezni in je nisi nehala iskati, čeprav te je življenje mnogokrat razočaralo in zapeljalo v greh in zlorabo. Sedaj pojdi v miru."

MARIJIN KAŽIPOT

Gotovo tudi v tvojem razredu kdo izstopa zaradi neprimerne vedenja. Kakšen je tvoj odnos do njega? Se mu smeješ, kadar nagaja in ga s tem še spodbujaš k slabemu? Se ti zdi neumen in se zato ne družiš z njim?

Ne zgražaj se, če se kdo neprimerno obnaša, raje razmisli, kako bi mu pomagal.

Prim.:

Lk 7,36-50; Mt 8,5-13; Jn 4,43-54

simbol: SRCE

15. Simonova tašča

PRIPOV.: Dragi iskalci Božjega kraljestva, hoja za Jezusom je res nepredvidljiva. Vsak dan smo priče neverjetnim spremembam, ki jih prinaša Jezus. Grešnica je postala žena, ki ljubi. Obsedeni se je umiril in postal zopet svoboden. Obljuba o Božjem kraljestvu se ob Jezusu uresničuje za vsakogar, ki se zmore odpovedati sebi in mu slediti. Kdo ve, kaj vse bomo še doživeli na tej novi poti.

PETER: Pravkar prihaja Simon Peter, eden izmed Jezusovih učencev.
Reče nam: "Prijatelji, vabim vas, da skupaj z Jezusom obiščete mojo družino. Nismo daleč in veselim se, da boste naši gostje. Komaj že čakam, da bodo domači srečali Jezusa. Danes bo velik praznik za našo hišo."

PRIPOV.: Z veseljem sprejmemo povabilo in se podamo za Simonom. V veselem razpoloženju se bližamo hiši, tedaj pa nam nekdo priteče naproti. To je Simonov najmlajši sin. Vesel je, da vidi očka. Steče k njemu in ga objame. A še preden mu Simon utegne predstaviti Jezusa in spremljevalce, deček zakliče:

SIN: "Očka, naša babica je hudo bolna. Hitro pridi v hišo. Doma smo vsi žalostni in zaskrbljeni."

PETER: Simon Peter se ustraši novice: "Bolna? Ste poklicali zdravnika?"

SIN: Deček pove: »Babica ima hudo vročico. Zdravnik ji ni znal pomagati.«

PETER: Simon Peter prebledi in že hoče steči v hišo. V zadnjem trenutku se spomni na Jezusa. Obrne se k njemu in reče: »Jezus, slišal si, moja tašča je hudo bolna. Želel sem te povabiti k praznovanju. Želel sem s tabo deliti veselje in radost svojega doma. A pridi prosim vseeno z mano. Tvoja bližina nam bo v tolažbo.«

PRIPOV.: Jezus in Simon Peter pohitita v hišo. Zdi se nam, da ni primerno, da bi šli za njima, a Simonov sin vztraja, da mu sledimo.

Pridemo v hišo. V osrednji izbi je postelja, na kateri leži bolna žena. Vsi okoli nje so objokani. Nemočni sklanjajo glave. Simon Peter pristopi do postelje in povabi tja tudi Jezusa. Žena ima zaprte oči, obraz je trpeč in žari v vročici. Zdi se, da se ji življenje izteka.

Jezus se skloni nadnjo in ukaže vročici, naj popusti. Žena se v trenutku predrami. Njen obraz je spet zdrave barve. Kot bi se prebudila iz spanja, vstane iz postelje. Ozre se po sobi in zaskrbljeno vzklikne:

SIMONOVA TAŠČA: »Joj, koliko ljudi je danes v hiši, jaz pa kar poležavam! Nič ne de, takoj vam postrežem. Počutite se kot doma. Hitro pripravim večerjo. Je kdo videl predpasnik? In oprostite zaradi nereda.«

PRIPOV.: Žena hitro poprime za delo. Vsi strmimo vanjo. Pretreseni smo zaradi čudeža, ki smo mu bili pravkar priča. Ona pa reče:

SIMONOVA TAŠČA: »No, usedite se vendar za mizo. Gotovo ste lačni in utrujeni od poti. Simon, prinesi vode, da se gostje umijejo. Večerja bo vsak čas na mizi.« Nato se obrne k Jezusu: »Saj res, skoraj bi pozabila: Jezus, iz srca hvala, da si me ozdravil. Cele dneve ležati v postelji – to res ni zame. Prosim, naredi mi še to veselje in dovoli, da ti postrežem. Nimam veliko denarja niti talentov in res ne vem, kako naj ti povrnem. A čakaj, da

poskusiš mojo pečenko.«
PRIPOV.: Jezus se ji iz srca nasmeje, ona pa se še enkrat zasuče po sobi. Premeri nas z radostnim pogledom in vzklikne:
SIMONOVA »Joj, kako sem vesela, da ste vsi tukaj. To je velik praznik za našo hišo! Sedaj pa le k
TAŠČA: mizi!«

MARIJIN KAŽIPOT

Lepo je, kadar te kdo postreže. Mama skuha kosilo, babica speče piškote, očka te pelje v šolo, sestra te pospremi k verouku, sošolec ti pomaga urediti zvezke. Bodi hvaležen za njihovo skrb. Posebno lepo pa je tudi, kadar lahko ti komu postrežeš. **Vsak dan poišči priložnost, kako bi drugim pomagal in kaj bi lahko postoril namesto njih.** Tako boš pomagal širiti Božje kraljestvo.

Prim.:

Mt 4,31-48; Mt 8,14-17; Mr 1,29-34

simbol: PREDPASNIK

16. Ribiči

PRIPOV.: Še zmeraj smo v hiši Simona Petra. Praznujemo skupaj z domačimi. Jezus je njihovo žalost spremenil v veselje. Ozdravil je hudo bolno ženo, ki nam zdaj skuša kar najbolje postreči. Spmembe, ki jih Jezus prinaša, so zares čudovite.

V naši bližini sedijo trije apostoli: Andrej, Jakob in Janez. Vprašamo jih, kdaj so prvič srečali Jezusa.

ANDREJ: Andrej reče: »Oh, tega dneva ne pozabim nikoli. Marsikaj sem že doživel na svoji barki, a nič se ne da primerjati z dogodki tistega dneva.«

ISKALCI: Vzkliknemo: »Pripoveduj, pripoveduj. Ušesa nas že srbijo.«

ANDREJ: »Ne vem,« maje z glavo Andrej, »saj mi ne boste verjeli. Ljudje mislijo, da ribiči pretiravamo v svojih zgodbah.«

ISKALCI: Odvrnemo mu: »Pravkar smo jedli izvrstno pečenko, ki jo je pripravila žena takoj potem, ko je vstala z bolniške postelje. Kako ne bi verjeli še tako neverjetni zgodbi?«

ANDREJ: »No, prav,« se vda Andrej. »Bilo je jutro. Pravkar smo pripluli k obali. Bili smo slabe volje. Spet nismo ujeli ničesar in naše mreže so bile prazne. A kaj hočeš – ribič nima časa, da bi vzdihoval in se smilil samemu sebi. Njegova tolažba je delo – treba je izprati in zakrpati mreže ter pripraviti vse potrebno za nov poskus. Tako gre naše življenje iz dneva v dan in iz leta v leto. Tu in tam se razveselimo manjših uspehov, ki pa nas zopet ne smejo uspavati. Razburkano morje se slej ko prej umiri, a ribič ne počiva nikoli.«

JANEZ: Janez prekine Andreja: »Tvoja zgodba se vleče kot morska kumara. Vsi bomo zaspali. Ne zameri, kolega ribič, a bolje bo, da sam nadaljujem.

Naši čolni so bili torej prazni in izpirali smo mreže. Takrat pa je prišel do nas Jezus in rekel Simonu: Odrinite na globoko in vrzite mreže za lov.«

JAKOB: Jakob ga dopolni: »Vsak ribič ve, da je treba ribe loviti ponoči in to v plitvinah, kjer se zadržujejo največje jate. Luč iz svetilk jih privablja, da se ujamejo v mreže. Tako smo vedno lovili. Tako so lovili naši očetje in naši dedje. Potem pa pride nekdo in nam ukaže, naj odrinemo kar podnevi, in to na globoko. Naj me ščuka – če se nam ni zdel kar malo prismojen.«

ANDREJ: Andrej nadaljuje: »Simon Peter, moj brat, ki je že od malih nog rad sprejemal izzive in je bil vedno za, ko je kdo predlagal kakšno neumnost, pa se je postavil in rekel: No prav, Gospod, če ti tako praviš ... Ne vem sicer, kdo je tebe učil loviti, a če nas že izzivaš ... Dajmo, pa odrinimo na globoko. Prisedi in nam pokaži, kako se po tvoje ribari.«

JANEZ: »In res smo odrinili,« nadaljuje Janez. »Lahko si predstavljate, kako sem bil jezen, ko sem pomislil, da bo treba še enkrat izpirati mreže, ki sem jih pravkar pospravil. In to samo zato, ker se je Simon odločil sodelovati pri neki neumnosti.«

ANDREJ: V besedo mu skoči Andrej: »Pozor. Sledi najbolj neverjeten in nepredvidljiv del naše zgodbe. Vrgli smo mreže, potem pa ... Janez, mi podaš še malo pečenke,« reče Andrej in se nam nagajivo posmeje.

ISKALCI: Neučakano vzkliknemo: »Pustite pečenko, raje nam povejte, kaj se je zgodilo?«

JAKOB: Jakob se nas usmili in nadaljuje: »Začeli smo vleči mreže v čoln in bile so polne.«

JANEZ: »Ne samo polne,« ga popravi Janez. »Čisto polne! Še nikoli niso bile tako polne! Tako polne, da so se trgale. Same lepe, velike, srebrne ribe! Komaj smo jih spravili v čoln.«

ISKALCI: Sežemo mu v besedo: »Kaj? Saj to je neverjetno!«

ANDREJ: Andrej v šali zamahne z roko: »Saj sem vedel, da ne boste verjeli.«

ISKALCI: »In potem ste postali Jezusovi učenci?«, jih vprašamo.

JANEZ: Janez odvrne: »Da, tudi ta del zgodbe je neverjeten. Potem ko smo doživeli najboljši

ulov v svojem življenju, nam Jezus reče: Fantje, pustite ribe. Za vas imam boljše delo. Pridite z mano. Odslej boste lovili ljudi.«

JAKOB: »Ne vem zakaj,« razmišlja Jakob. »Morda zato, ker smo spoznali, da je ob Jezusu tudi nemogoče mogoče ... Morda zato, ker smo ob njem začutili, da je v življenju še kaj pomembnejšega od rib ...«

JANEZ: »Ali pa zato, ker smo spoznali, da le nismo tako dobri ribiči, kot smo si predstavljali ...«

JAKOB: »... a pustili smo čolne in šli za njim.«

ANDREJ: »Da. In ni nam žal, da smo se tako odločili,« zaključí Andrej. »Loviti z Jezusom – to je naša najbolj razburljiva in neverjetna prigoda.«

MARIJIN KAŽIPOT

Bi se sam zmožel odpovedati zasluženemu počitku in si upal narediti kaj nenavadnega, če bi te Jezus k temu povabil? Preizkusi se. **Jutri zjutraj vstani pol ure prej kot običajno in in pripravi kako prijetno presenečenje v domači družini.**

Prim.:

Lk 5,1-11; Mt 4,18-22; Mr 1,16-20

simbol: MREŽE

17. Bolnik v Betédsi

PRIPOV.: Danes smo se skupaj z Jezusom ustavili pri Ovčjih vratih, ki peljejo v mesto Jeruzalem. Tu je posebna kopel, ki se imenuje Betédsda. Sem prihaja mnogo bolnikov, ki upajo na ozdravljenje. Voda je namreč zdravilna. Ljudje pravijo, da prihaja od časa do časa v kopel Božji angel, ki vzburka vodo. Verjamejo, da bo prvi, ki vstopi v zdravilne valove, ozdravel, ne glede na težo bolezni.

Sprehajamo se med stebrišči in opazimo mnogo slepih, hromih in drugih hudo bolnih ljudi. Jezus pristopi do enega izmed njih. To je starejši gospod, ki ne more hoditi. Leži na nekakšni preprogi in čaka na valovanje.

JEZUS: Jezus ga vpraša: »Bi rad ozdravel?«

BOLNIK: »Seveda,« odgovori stari mož. »Zato sem tukaj. Osemintrideset let me že daje huda bolezen. Zelo težko hodim, ne morem delati ali skrbeti zase. Bog mi je naložil veliko trpljenje. Zdi se mi, da bi ga lažje prenašal, ko bi imel ob sebi nekoga, ki bi se mu lahko vsako toliko časa malo potožil in se z njim kaj pogovoril. A nimam nikogar – to je najhuje. Čakam in upam na ozdravljenje, a nikogar ni, ki bi me prenesel v vodo, kadar se vzburka. Medtem pa, ko se tja pomikam, se spusti pred mano kdo drug in nikoli ne bom prvi stopil v zdravilne valove.«

JEZUS: Jezus ga razumevajoče posluša. Nato mu reče: »Vstani, vzemi svojo posteljo in hodi!«

PRIPOV.: Zgodi se čudež. Mož zaupljivo vstane in vidi, da je bolezen prešla. Naredi nekaj korakov. Spet lahko hodi, bolečin v nogah ne čuti več. Od veselja poskoči. Objame Jezusa in se mu prisrčno zahvali.

JEZUS: Jezus mu reče: »Vidiš, ozdravel si. Ne greši več, da se ti ne zgodi kaj hujšega!«

PRIPOV.: Starček zvije preprogo in si jo zadene na rame. Vesel hodi med ljudmi in kar poskakuje od veselja.

Tudi mi bi najraje poskočili od veselja. Danes je Jezus pred našimi očmi naredil dva čudeža. Starčka je ozdravil težke bolezni. A še prej ga je poslušal in se srečal z njim v njegovi zavrnjenosti in osamljenosti. Da, vedno bolj smo prepričani, da smo na pravi poti. Po Jezusu se uresničuje obljuba Božjega kraljestva na zemlji, ki pravi: *tam ni osamljenih in trpečih, tam živi Bog med ljudmi.*

Opazujemo starčka, kako pripoveduje ljudem, kaj se mu je pravkar zgodilo. Z vsemi hoče deliti svoje veselje.

JUDJE: Tedaj pa stopijo do njega neki možje in ga ostro napadejo: »Sobota je. Ne smeš prenašati svoje postelje!«

BOLNIK: Starček se za trenutek zmede. Ne razume, kaj jih pravzaprav moti. Skuša jim pojasniti: »Tisti, ki me je ozdravil, mi je rekel: *Vzemi svojo posteljo in hodi!*«

JUDJE: Možje ga vprašajo: »Kdo ti je to ukazal?«

BOLNIK: »Jezus,« odgovori starček, ki še vedno ne razume njihovih jeze.

JEZUS: Tedaj pristopi k njim tudi Jezus. Reče jim: »Delam to, kar dela moj Oče. Oče ljubi svojega Sina in mu pokaže vse, kar dela sam. Kdor ne sprejme mene, ne sprejme Očeta, ki me je poslal. Kdor pa sprejme mene, bo večno živel in bo deležen neminljivih zakladov.«

JUDJE: Možje se razsrdijo in Jezusu zagrozijo: »Ne samo, da kršiš soboto; kar govoriš, je bogokletje! Boga kličeš *moj oče*. Praviš torej, da si ti Božji sin in da si enak Bogu. Pazi

se nas. Tega ne bomo prenašali. Za takšno početje ti grozi smrtna kazen.«

PRIPOV.: Jezus odhaja. Starček zmedeno gleda okoli. Tudi mi smo zmedeni. Odkar spremljamo Jezusa, se ne nehamo spraševati, zakaj se ljudje tako negativno odzivajo na Učiteljeve besede in znamenja. Zakaj ga prezirajo, mu grozijo in ga sovražijo, ko pa jim vendar prinaša veselo novico o Božjem kraljestvu in neminljivih zakladih, ki jih je zanje pripravil Bog Oče? Razmišljamo, a odgovora ne najdemo. Žalostni pohitimo za Jezusom.

MARIJIN KAŽIPOT

Bog Oče te ljubi. Po evangeliju te želi učiti tega, kar dela sam, da bi tudi ti tako delal. **Kadar slediš Jezusovemu zgledu, se dogajajo čudeži.**

Kako?

Kadar pobožaš jokajočega bratca, Bog s tvojo pomočjo tolaži žalostne.

Kadar obiščeš ostarelo sosedo, Bog po tebi osamljenost spreminja v veselje.

Kadar daruješ svoje prihranke za misijone, Bog po tebi nasičuje lačne.

Kadar obiščeš koga v bolnišnici, mu z Božjo pomočjo vsaj nekoliko olajšaš trpljenje.

Tako Bog po tebi uresničuje svojo obljubo o Božjem kraljestvu.

Prim.:

Jn 5,1-30

simbol: NOSILA

18. Slepí Bartimáj

PRIPOV.: Jezus je danes namenjen v Jeriho. Tudi mi gremo z njim. Hodimo po glavni cesti, ki pelje v mesto. Na njej je veliko ljudi. Mnogi potujejo peš, nekateri pa so v vozove vpregli osličke, da prevažajo tovore. Ob cesti je veliko beračev, ki upajo na usmiljenje mimoidočih. A ljudje hitijo po svojih opravkih in se za njihovo moledovanje zlepa ne zmenijo.

Množica naenkrat opazi, da da prihaja Jezus. Okrog njega se kmalu nagnete veliko ljudi. Nekateri iščejo pomoč in tolažbo, drugi se približajo iz radovednosti. Jezus se želi srečati z vsakim. Pogovarja se z njimi in jih blagoslavlja. Nastane gneča, zato se odločimo, da gremo naprej in ga počakamo pri mestnih vratih.

Stojimo pri vhodu v mesto in opazujemo mimoidoče. Glas o Jezusovem prihodu se je razširil med njimi. Ljudje so vznemirjeni. Nekateri mu hitijo naproti, drugi se zgražajo in pravijo, da z njim nočejo imeti opravka.

Našo pozornost pritegne slepi berač, ki sedi ob robu ceste. Tudi on je vznemirjen. Obrača glavo, vstane in se zavrti okoli, nato zopet sede. Vsake toliko časa vzklikne:

BARTIMAJ: "Kdo prihaja? Kdo pravite, da prihaja? "

Nihče se ne zmeni zanj. On pa vztraja in nemiren sprašuje:

"Kdo prihaja? Je šel že mimo? Kdo prihaja?"

ISKALCI: Stopimo do njega. Rečemo mu:

"Jezus prihaja v mesto. Zato so ljudje vznemirjeni."

BARTIMAJ: "Jezus! Rad bi ga srečal. Rad bi govoril z njim. Je že blizu? Je šel že mimo?"

ISKALCI: Skušamo ga umiriti: "Ljudje so ga zadržali na cesti. A potrpi, gotovo pride tod mimo. Ostali bomo pri tebi in te povedli do njega. Sedaj pa le mirno počakaj. Kako ti je ime?"

BARTIMAJ: Berač se nekoliko pomiri in sede. Nato začne pripovedovati:

"Ime ... Jaz nimam imena. Pravijo mi Bartimáj, kar pomeni Timájev sin. Rodil sem se slep. Oče in mama sta se me sramovala, zato mi nista dala imena. Ljudje pravijo, da sem slep zaradi greha, ki ga nosim v sebi. Z mano noče nihče imeti opravka in vsi se me izogibajo. Cele dneve sedim za mestnimi vrati. Ljudje bi se vznejevolili, če bi me videli, da se sprehajam po mestu. Tukaj pa nisem nikomur na poti."

Bartimáj se spet vznemiri. Vstane in se zavrti na mestu. Neučakano vpraša:

"Je Jezus že blizu? Je šel že mimo?"

ISKALCI: "Bartimáj, vse je v redu," ga potolažimo. "Brž, ko pride Jezus, te odpeljemo k njemu. Ne boj se, ne bo šel mimo."

BARTIMAJ: Berač zopet sede in pravi. "Kdo ve, če bo Jezus želel govoriti z mano. Nihče noče imeti opravka z mano. Zato sedim tukaj. Zavijem se v svoj star plašč, da me ne opazijo. Ta plašč je moje edino imetje. Podnevi me skriva pred pogledi mimoidočih, ponoči pa ščiti pred mrazom.

Kaj pa Jezus? Je že blizu? Še ni šel mimo?"

ISKALCI: Spet mu odgovorimo: "Ne. A zdi se nam, da bo kmalu tukaj. Najbolje bo, da mu gremo skupaj naproti." Primemo ga pod roko in povedemo ob glavni cesti.

BARTIMAJ: Bártimaj je vznemirjen. Glasno vzklika:

"Jezus! Peljite me do Jezusa! Rad bi srečal Jezusa!"

PRIPOV.: Ljudje, ki ga slišijo, se jezijo. Pravijo nam, naj že utišamo tega berača. A mi gremo

dalje. Skupaj z njim se končno približamo Jezusu, ki nas že od daleč opazi. Rečemo Bartimáju:

ISKALCI: "Tako. Pripeljali smo te do Jezusa."

BARTIMAJ: Slepi berač pade na kolena in s krepkim glasom zavpije: "Jezus, Davidov sin, usmili se me!"

JEZUS: Jezus mu reče: "Kaj hočeš, da ti storim?"

BARTIMAJ: Bartimáj za trenutek umolkne, nato pa z drhtečim glasom poprosi: "Učitelj, da bi spregledal."

JEZUS: Jezus ga poboža po glavi. Pravi mu: "Pojdi, tvoja vera, te je rešila."

BARTIMAJ: Bartimáj vstane. Pomane si oči in vzklikne: "Vidim!"

PRIPOV.: Berač je prevzet od sreče. Skoči do Jezusa in ga hvaležen objame. Poskakuje, pleše in se zahvaljuje. Nato odvrže svoj stari plašč, s katerim se je vsa leta skrival in pohiti za Jezusom.

MARIJIN KAŽIPOT

Bi tudi ti svoje slabosti najraje skrival pod starim plaščem? Se bojiš, da te drugi ne bodo imeli več tako radi, če bi izvedeli kakšno neprijetno resnico o tebi?

Jezus se te veseli takšnega, kot si. **Skušaj graditi prijateljstva, v katerih bo lahko vsak odkrito to, kar je.**

Prim.:

Lk 18,35-43; Mt 20,29-34; Mr 10,46-52

simbol: STAR PLAŠČ

19. Gobavci

- PRIPOV.:** Z Jezusom smo pravkar prispeli v Jeriho. Mesto je čudovito. Med belimi hišami rastejo palme. Dvigajo se visoko proti nebu. Veliko ljudi spremlja Jezusa. Med njimi je nekdanji slepec Bartimáj. Navdušen je nad vsem, kar opazi. Hiše, drevesa in ptice ... vse se mu zdi čudovito. Vesel je kamna na cesti in navduši se nad cvetico. Vsako toliko časa priteče do Jezusa in se mu zahvaljuje.
- OZDRAVLJENI:** Opazimo, da se Jezusu skuša zahvaliti še nekdo. Teče mu naproti in z močnim glasom kliče: »Slava Bogu, slava Jezusu Učeniku, ki me je ozdravil. Zahvaljen bodi Gospod, ki nam je poslal Odrešenika.«
- MNOŽICA:** Ko pride do Jezusa, se mu vrže k nogam in zahvaljuje. Ljudje, ki to vidijo, se razjezijo: »Spet eden od Samarijanov. Vsepovsod je polno teh tujcev, ki nimajo prave vere. Sprehajajo se po našem mestu, kot da je vse njihovo.«
- JEZUS:** Jezus glasno vpraša: »Mar ni bilo deset očiščenih? Kje pa je drugih devet?« Nato vzdigne glavo in resno pogleda množico: »Med vami ni nikogar, ki bi pokazal tolikšno hvaležnost Bogu kot tale tujec.« Ljudje ne zdržijo Jezusovega pogleda in sklonijo glave. Jezus pa se spet obrne k Samarijanu: »Vstani in pojdi. Tvoja vera te je rešila.«
- PRIPOV.:** Samarijan se umakne iz množice. Še dolgo gleda za Jezusom, ki nadaljuje svojo pot po mestnih ulicah. Zanima nas, kdo je ta človek in kakšna je njegova zgodba. Pridružimo se mu in ga vprašamo, kaj se mu je zgodilo.
- OZDRAVLJENI:** Samarijan začne pripovedovati: »Pred nekaj leti me je doletela najhujša nesreča, ki si jo more človek zamisliti. Zbolel sem za gobavostjo. To je strašna bolezen: na koži so se mi pojavili grdi rdeči madeži. Postajali so vedno večji in se spreminjali v gnojne rane. Skušal sem jih zakriti z obleko, a ljudje so jih opazili. Prestrašili so se in me poslali k duhovniku. Ta me je označil za nečistega in mi ukazal, da moram oditi iz mesta. Rekel je tudi, da moram zapustiti svojo družino in živeti daleč stran od zdravih ljudi. Naročil mi je, da se v prihodnje smem družiti le s sebi enakimi.«
- ISKALCI:** Vprašamo ga: »Zakaj ti je duhovnik tako ukazal?«
- OZDRAVLJENI:** Samarijan nam pojasni: »Postava zapoveduje, da morajo gobavci živeti daleč stran od vsakega naselja. Nositi morajo strgana oblačila in imeti skuštrane lase. Če se jim kdo približuje, ga morajo posvariti in glasno vpiti: »Nečist, nečist!« S sabo morajo nositi zvonček in z njim opozarjati druge, naj se jim na daleč izognejo, da se ne bi še kdo nalezl te hude bolezni.«
- ISKALCI:** Čudimo se: »To je grozno ...«
- OZDRAVLJENI:** »Da,« nadaljuje. »Več let sem na lastni koži doživel to grozo. Za družino sem bil mrtev. Ljudje so v meni videli grdo in nevarno pošast. Zdelo se mi je, da moje življenje nima nobenega smisla. A nekega dne sem slišal za Jezusa in njegove čudeže. Vesela novica je v meni predramila novo upanje. Skupaj z nekaterimi drugimi gobavci sem pohitel k njemu. Vrgel sem se na kolena in rekel: »Če hočeš, me moreš očistiti.« Jezus mi je odvrnil: »Hočem. Bodi čist.« Nato se me je dotaknil. Si predstavljate? Dotaknil se me je! Pobožal me je po obrazu! Prvič po tolikšnem času se me nekdo ni ustrašil, ampak se mi je približal in se dotaknil mojih najgrših ran, kot bi bile zanj nekaj dragocenega.«

Samaritanu se oči orosijo. Na ustnicah se mu zariše smehljaj. Čez čas nadaljuje:
»Jezus je meni in ostalim devetim gobavcem rekel: Pojdite in se pokažite duhovnikom. Šli smo torej v Jeriho in med potjo smo bili vsi ozdravljeni. Naše rane so izginile, naša koža je postala svetla in čista. Tudi duhovniki so potrdili, da smo sedaj zdravi in nismo več nevarni za druge. Zdaj se lahko vrnemo k svojim družinam!«

ISKALCI: »Tvoja zgodba je čudovita!«, vzkliknemo.

OZDRAVLJENI: »Da,« odvrne Samaritan. »Bil sem brez upanja in zapuščen v svoji bedi. A Jezus se me je dotaknil!«

MARIJIN KAŽIPOT

Pri spovedi se Jezus dotakne tvojih ran in te ozdravi greha. Rad pohiti k njemu.

Prim.:

Lk 17,11-19

simbol: POVOJI IN BERAŠKA PALICA

20. Usmiljeni Samarijan

PRIPOV.: Dragi iskalci Božjega kraljestva, še vedno smo v Jerihi, mestu palm. Pravkar smo srečali tujca iz Samarije, ki ga je Jezus ozdravil gobavosti. Ljudje so ga zaradi njegove boleznj zavračali. Z njim niso hoteli imeti nobenega stika. Sedaj je zdrav in njegova koža je čista. O boleznj ni ne duha ne sluha. A ljudje ga še zmeraj zavračajo, tokrat zato, ker je tujec v njihovem mestu. Za domačine so Samarijani manjvredni ljudje. Mislijo, da je njihova vera napačna in da zato ne morejo biti del izvoljenega ljudstva. Prezirajo jih in se nanje jezijo.

Jezus sedi na trgu. Množica se zbira okoli njega. Ko se umirijo, Jezus povzdigne glas in začne pripovedovati:

JEZUS: »Nekoč se je neki človek po gorski poti vračal iz Jeruzalema v Jeriho. Na poti so ga napadli razbojniki. Vzeli so mu denar in obleko. Hudo so ga pretepli. Napol golega in krvavečega so pustili ležati ob cesti. Bil je v strahu za svoje življenje, vendar si sam ni mogel pomagati. Mimo je šel neki duhovnik. Kaj mislite, da je storil, ko je na cesti ugledal ranjenca?»

MOŽ: Nekdo iz množice vzklikne:

"Pomagal mu je, ker je poznal Postavo in se je trudil, da bi jo natančno izpolnjeval."

JEZUS: "Da", reče Jezus, "duhovnik je res poznal vse predpise Postave in vedel, da je ljubezen do Boga in do bližnjega največja izmed zapovedi. A ko je zagledal krvavečega ranjenca, je pomislil na svojo obleko. Ni se hotel umazati. Pomislil je: Gotovo bo po tej poti prišel še kdo drug, primerneje oblečen in mu bo lažje pomagal.

Nadaljeval je svojo pot.

Za njim je po isti poti prihajal levit. Ko je videl ranjenca, je najprej pomislil na svoj dragoceni čas. Mudilo se mu je namreč v tempelj. Tam je imel mnogo obveznosti. Rekel si je: Ne bi bilo odgovorno, če bi se zamudil ob tem človeku. Sicer pa je v Postavi zapisano, da se duhovniki in leviti ne smemo dotikati mrtvih. Zdi se mi sicer, da ta človek še diha, a kdo ve ... Vsak trenutek lahko izdihne in imel bom opravka z mrličem. Mislim si, da mu tako in tako ni več pomoči. Bo že Bog kako poskrbel zanj, jaz pa bom v ta namen še malo zmolil v templju. To je največ, kar lahko storim. Levit se mu je na daleč izognil in šel mimo njega."

DEČEK: Deček, ki sedi pri Jezusovih nogah in napeto posluša zgodbo, vzklikne: "In kaj se je zgodilo z nesrečnim ranjencem. Mu je sploh kdo pomagal?"

JEZUS: Jezus nadaljuje: "Do njega je prišel tudi neki Samarijan, ki je bil na potovanju. Ko je zagledal ranjenca, se mu je takoj približal. Hudo mu je bilo, ko je videl njegovo stisko. Sklonil se je k njemu, zлил olja in vina na njegove rane in jih obvezal. Posadil ga je na oslička, ga popeljal v gostišče in poskrbel zanj. Gostilničarju je dal dva denarja in mu naročil, naj skrbi za ranjenca, dokler si povsem ne opomore.«

Jezus se obrne k dečku in vpraša: "Kateri izmed treh popotnikov je bil bližnji tistemu, ki je padel med razbojnike?"

DEČEK: Deček odgovori: "Tisti, ki mu je pomagal in mu izkazal usmiljenje."

JEZUS: Jezus pokima, ga poboža ga po glavi in pravi: "Tudi ti delaj tako."

Nato vstane in se ozre na množico: "Po meni se uresničuje Nova zaveza med Bogom in ljudmi. Božje kraljestvo bo dano v dediščino vsem, ki ga iskreno iščejo: Judom in

nejudom, vernim in nevernim. Spoštujte se med seboj, kot vas spoštuje Bog in ne sodite drug drugega po obleki, narodnosti in barvi kože. Ta, ki ga danes sodite, je lahko jutri vaš bližnji."

MARIJIN KAŽIPOT

*Morda so tudi v tvojem kraju otroci, ki imajo drugačno vero kot ti, ne hodijo v cerkev, drugače govorijo in se drugače oblačijo. **Naj te drugačnost ne plaši, ko sklepaš nova prijateljstva.***

Prim.:

Lk 10,25-37

simbol: USMILJENI SAMARIJAN

21. Lazar

- PRIPOV.:** Pred nekaj dnevi je Jezus izvedel žalostno novico o svojem prijatelju Lazarju iz Betanije. Sporočili so mu, da je hudo bolan in ga prosili, naj ga čim prej obišče. Betanija je vas blizu Jeruzalema, zato so nekateri učenci Jezusa posvarili:
- UČENCI:** »Učitelj, si mar pozabil na grožnje, s katerimi so nas izgnali iz tistih krajev? Premisli, morda ni pametno, da se spet vračamo tja.«
- JEZUS:** Jezus pa jim je odgovoril: »Ne bojte se. Še je dan in čas teme še ni nastopil. Pridite z mano, da boste verovali. Lazar je namreč umrl, a obudil ga bom od mrtvih.«
- PRIPOV.:** Že več dni smo na poti, sedaj pa se končno bližamo vasi. Nasproti nam priteče Marta, Lazarjeva sestra. Objame Jezusa in mu reče:
- MARTA:** »Jezus, prišel si! Moj brat je mrtev. Že štiri dni je, odkar smo ga pokopali. Če bi bil ti tukaj, bi Lazar ne umrl, a tudi zdaj vem, da ti bo Bog dal, karkoli ga prosiš.«
- JEZUS:** Jezus ji reče: »Tvoj brat bo vstal. Jaz sem vstajenje in življenje: kdor vame veruje, bo živel, tudi če umre; in vsakdo, ki živi in vame veruje, vekomaj ne bo umrl. Veruješ to?«
- MARTA:** Odgovorila mu je: »Da, Gospod. Trdno verujem, da si ti Kristus, Božji Sin.«
- JEZUS:** Jezus ji nato pravi: »Kam ste ga položili? Odpelji nas tja.«
- PRIPOV.:** Marta nas vodi h grobu. Po poti se nam pridruži njena sestra Marija skupaj z drugimi žalujočimi. Skupaj prispemo do groba; to je v skalo vklesana votlina.
- JEZUS:** Jezus se ustavi in bridko zajoka. Nato reče zbranim: »Odstranite kamen.«
- MARTA:** Marta se ob teh besedah zdrzne: »Gospod, truplo ima že zadah, saj leži že štiri dni v grobu.«
- JEZUS:** Jezus odvrne: »Ti mar nisem rekel, da boš videla Božje veličastvo, če boš verovala?«
- PRIPOV.:** Možje odstranijo kamen. Jezus obrne pogled proti nebu in moli:
- JEZUS:** »Oče, zaradi množice, ki je zbrana okoli mene, te prosim, da me uslišiš.« Ko to izreče, zakliče z močnim glasom: »Lazar, pridi ven!«
- PRIPOV.:** Zagledamo postavo, ki prihaja na svetlo. Noge in roke ima povezane s povoji. Obraz je ovit z belim prtom. Pretreseni smo in strah nas prevzame. Navzoči zadržujejo sapo. Njihovi obrazi so blede od začudenja.
- JEZUS:** Jezus ukaže: »Razvežite ga in pustite, da gre.«
- PRIPOV.:** Množica je pretresena. Sestri jokata in stečeta k bratu, ki je bil mrtev, a ga je Jezus vrnil v življenje. Ljudje slavijo Gospoda. Padajo na kolena in izpovedujejo vero v Jezusa, Božjega Sina. Tudi mi smo ganjeni in hvaležni, da smo lahko priča tako velikemu čudežu. V nas raste veliko veselje. Vse kar smo verjeli in upali, se pred našimi očmi izpolnjuje. Obljuba o Božjem kraljestvu, katerega moč je večja tudi od smrti, se po Jezusu uresničuje in je živa med nami.
- Lazarjeva družina nas povabi na praznovanje. Hiša je polna veselja. Naša srca slavijo Boga in se radujejo nad njegovimi velikimi deli. Več dni ostanemo z Jezusom v tej hiši in to so najlepši dnevi našega potovanja. Priča smo veliki ljubezni, ki jo Jezus izraža do te družine. Z besedami je težko opisati dragoceno prijateljstvo, ki ga povezuje z Lazarjem in njegovima sestrama.

Toda kmalu nastopi nov nemir. Učenci so od ljudi izvedeli strašne novice o spletkah, ki jih pripravljajo duhovniki in farizeji v Jeruzalemu, da bi enkrat za vselej ustavili Jezusa. Obuditev Lazarja jih je močno vznemirila. Jezi jih, ker je število tistih, ki verujejo v Jezusa, vedno večje. Učenci so celo slišali, da kujejo načrte o umoru. Zaradi teh novic prosijo Jezusa, naj se vsaj za nekaj časa umakne na samo. Jezus jih tokrat usliši. Poslovi se od Lazarja, Marije in Marte ter se umakne v pokrajino blizu puščave.

Prepričani smo, da se bo kmalu vse uredilo. Verjamemo, da bodo slej ko prej vsi ljudje, tudi duhovniki in farizeji, spoznali, da je Jezus res Božji Sin. Ne bodo mogli spregledati velikih znamenj, po katerih se to razodeva. Priznali bodo, da so se motili in tudi sami sprejeli Jezusa za Odrešenika. Sklenemo, da se še nekaj dni zadržimo pri Lazarjevi družini in vidimo, kako se bo vse skupaj razpletlo.

MARIJIN KAŽIPOT

*Žalost, bolečina, izguba, smrt ... vse to je del življenja. **Ko ti bo najtežje, se še bolj okleni prijateljstva z Jezusom. On razume. Ob njem vse dobiva smisel.***

Prim.:

Jn 11,1-44

simbol: VSTALI LAZAR

22. Jožef iz Arimateje

PRIPOV.: Zopet smo na poti. Poslovili smo se od Lazarja, Marije in Marte in se polni veselega pričakovanja podali v Jeruzalem. Učenci so nam povedali, da se Jezus odpravlja tja na praznovanje judovske pashe. Komaj čakamo, da ga spet srečamo. Odločili smo se, da mu bomo vedno sledili, saj je prav on cilj našega potovanja. Iskali smo Božje kraljestvo in našli Kralja vseh kraljev. To ni kralj, ki bi sedel na prestolu in čakal, da se mu bodo dobrikali in ga hvalili. Podal se je med ljudi, deli jim večne zaklade in jih vabi, naj vstopijo v kraljestvo pravičnosti, resnice, miru in ljubezni. Njegova moč traja na veke in je večja od smrti. Na lastne oči smo videli, kako je obudil mrtvega Lazarja! Naša vera je trdna in pripravljeni smo na vse, kar nas čaka na poti z Jezusom.

Stopamo ob glavni cesti. Veliko romarjev hiti v Jeruzalem, da bi se pred prazniki obredno očistili. Pot je dolga. Klepetamo s sopotniki in si tako krajšamo čas.

Pravkar nas je dohitel lepo oblečen mož, ki jezdi na konju. Pozdravimo ga in ga vprašamo, če je tudi on na poti v sveto mesto. Odgovori nam:

JOŽEF: »Da, a tja ne hitim le zaradi bližajočih se praznikov. Vsi člani vélikega zbora smo bili povabljeni, da se nocoj udeležimo izrednega zasedanja v zvezi z neko obsodbo. Vsa stvar me vznemirja in se mi zdi sumljiva. Skrbi me, kako se bo vse skupaj razpletlo.«

»Se opravičujem,« nadaljuje. »Nisem se še predstavil. Moje ime je Jožef iz Arimateje. Kdo pa ste vi?«

ISKALCI: »Mi smo iskalci Božjega kraljestva,« odgovorimo.

JOŽEF: Jožef pravi: »Tudi sam pričakujem Božje kraljestvo. Hrepenim po času, ko bo med nami vladala pravičnost in sloga. Kot član vélikega zbora želim tudi sam prispevati k večji pravičnosti. Prizadevam si, da bi naše odločitve vodila resnica in skrb za bližnjega. A priznati moram, da sem pri tem mnogokrat neuspešen. Med nami je namreč vse preveč takšnih, ki jim ni mar za poštenje. Bolj jih skrbijo lastni interesi. Dobro znajo obračati besede in za njimi skrivati pohlep po denarju in slavi. Znajo se dobrikati drugim in izkoriščajo svoja poznanstva. Zaradi njih je resnica mnogokrat preglasovana. V takih trenutkih mi je zares hudo. Počutim se nemočnega in sram me je, da ne uspem ubraniti tega, v kar verjamem.«

ISKALCI: »Tvoja naloga je težka in odgovorna,« rečemo Jožefu.

JOŽEF: »Res je,« pokima. »Na dan, ko sem prejel članstvo v vélikem zboru, sem sam pri sebi prisegel, da ne bom privilegija ugleda ampak bom vedno služabnik Resnice. Res je, da sem v tej vlogi precej osamljen in me drugi pohodijo, a trudim se biti zvest svoji prisegi.«

ISKALCI: »Jožef, bodi pogumen,« ga skušamo spodbuditi. »Kadar smo zvesti svoji poklicanosti in idealom, pomagamo graditi Božje kraljestvo na zemlji.«

JOŽEF: »Hvala,« odvrne Jožef. »Ta misel mi bo v tolažbo na današnjem zasedanju. Strah me je, kaj naklepajo tokrat. Občutek imam, da odhajam v gadje gnezdo.«

ISKALCI: »O čem bo pravzaprav tekla beseda?«, ga vprašamo.

JOŽEF: »Véliki duhovniki bi radi dosegli smrtno obsodbo za nekega moža, ki je nedolžen.«

ISKALCI: »Zakaj neki?«, smo presenečeni nad odgovorom.

JOŽEF: Jožef razloži: »Zdi se jim, da je nevaren. Mnogi mu namreč sledijo, poslušajo njegove besede in jim verjamejo. Véliki duhovniki pravijo, da s tem izziva jezo Rimljanov, v resnici pa so sami ogroženi in ljubosumni. Skušam jim dopovedati, da vendar nimajo

pravice obsoditi nekoga, ki ni nikoli prekršil nobenega zakona, a nočejo slišati. Pravijo: Bolje je, da en človek umre za ljudstvo, kot da propade ves narod. Prijeti ga hočejo in mu soditi pred velikim zborom, čeprav je vsem jasno, da je nedolžen.«

ISKALCI: Jožefove besede nas vznemirijo. Prestrašeni vprašamo: In kako je ime temu človeku?»

JOŽEF: »To je Jezus iz Nazareta,« odvrne.

ISKALCI: Ustrašimo se in vzdiknemo: »To je vendar naš učitelj, naš vodnik na poti v Božje kraljestvo. Kar nam pripoveduješ, je grozno. Nismo si predstavljali, da je v takšni nevarnosti. Prosimo te, pohiti. Povej duhovnikom, da Jezus ni prav nič nevaren. Prišel je odrešit vse ljudstvo, tudi njih same. In povej jim o čudežih in znamenjih, ki pričajo o tem, da je res Odrešenik, ki smo ga pričakovali. Prosimo te, naredi vse, kar je v tvoji moči. Pohiti, Jožef.«

PRIPOV.: Jožef požene konjiča in zdirja naprej. Dan se je nagnil k večeru, a odločimo se, da nocoj ne bomo iskali prenočišča. Vso noč bomo hodili, da čim prej dosežemo sveto mesto.

MARIJIN KAŽIPOT

Jezus tudi danes potrebuje junake, ki branijo resnico.

Bodi junak,

ko te bodo drugi prepričevali, da Boga ni;

ko se bodo norčevali iz tebe, ker hodiš v cerkev;

ko bodo vpričo tebe preklinjali.

Ostani zvest resnici,

ko bodo do tebe prišle slabe govorice o znancu;

ko te bodo hoteli prepričati, da ni nič narobe s tem, če kdaj narediš kaj slabega, da bi ti bilo lepše in lažje.

Prim.:

Lk 23,50-56; Mt 27,57-61; Mr 15,42-47; Jn 19,38-42; Lk 22,1-2; Mt 26,1-5.14-16; Mr 14,1-20.10-11; Jn 11,45-53

simbol: TEHTNICA

23. Levi in desni razbojnik

- PRIPOV.:** Hitimo v Jeruzalem. Pretreseni smo zaradi novic, ki smo jih zvedeli od Jožefa iz Arimateje. Ne razumemo, zakaj se nad Jezusa zgrinja vse to sovraštvo. Kakšne dokaze bi ljudje še potrebovali, da bi mu verjeli? Jezus ozdravlja, odpušča grehe, daje hrano lačnim in obuja mrtve. Njim pa vse to še vedno ne zadostuje. Kot da bi se zavestno odvrčali od resnice, ki se jasno razodeva med nami. Sprašujemo se, zakaj.
- Na cesti je gneča. Veliko ljudi se pred prazniki odpravlja v sveto mesto. Na poti tja je tudi sprevod vojakov, ki ženejo dva ujetnika, vklenjena v verige. Dohitimo jih tik pred mestnimi vrati. Vojaki se pogovarjajo. Zdi se nam, da omenjajo Jezusa. Stopimo do njih in jih vprašamo:
- ISKALCI:** »Imate morda kakšne novice o Jezusu iz Nazareta? Se mu je kaj zgodilo?«
- VOJAKI:** Vojaki odgovorijo: »Slišali smo, da je v ječi. Včeraj je eden izmed apostolov pripeljal do njega vélike duhovnike, poveljnike in starešine in jim ga izdal. V vrtu Getsemani so ga prijeli. Še isto noč so mu sodili in mu izrekli najhujšo kazen. Danes bo križan na Golgoti. In tudi ta dva hudodelca ženemo tja, da bi ju skupaj z njim usmrtili.«
- PRIPOV.:** Besede vojakov se nam zdijo ostre in hladne. Najraje bi zakričali! Iz nas začnejo vreti besede:
- ISKALCI:** »Ampak Jezus ni kriv. Ničesar slabega ni storil. Ljudem je oznanjal Božje kraljestvo, ozdravljal jih je in jim dajal kruha. Čemu takšna obsodba? Jezus je vendar nedolžen.«
- VOJAKI:** Vojaki odvrnejo: »Kar se tega tiče, ima Pilat zadnjo besedo. Mi samo izpolnjujemo njegove ukaze.«
- LEVI RAZBOJNIK:** Tedaj se oglasi eden izmed razbojnikov: »Ali prav slišim? Križali me boste skupaj s tistim Jezusom, ki zase trdi, da je Odrešenik in Mesija? Ta je pa dobra. Komaj čakam, da se mu posmejem v obraz. Slišal sem ga, ko je govoril o ljubezni in darovanju za druge. Ga je ta njegova ljubezen rešila? Ne. Čaka ga ista usoda kot mene, ki sem vse življenje užival na račun drugih. Kradel sem in ubijal, če se mi je zahotelo. Smrt se mi bliža, pa ne čutim nobenega obžalovanja. Briga me za vse skupaj.«
- Nato se obrne k sojetniku. Posmehljivo mu pravi: »Ej, kolega, kaj če bi nagovorila tega čudodelca, naj naredi še en čudež in nas vse tri reši smrti. Ha, to bi bila dobra šala. Naj dokaže, da je pravi Mesija in da je vse blebetanje o ljubezni, resnici in pravici kaj vredno.«
- DESNI RAZBOJNIK:** Drugi jetnik ga prekine in reče: »Ali se ne bojiš Boga? Bliža se trenutek, ko bova prejela primerno plačilo za vse, kar sva slabega storila v življenju. Trpljenje na križu je pravična sodba za naju. A ista usoda čaka tudi njega, ki je nedolžen in ni storil nič hudega. Če Bog da, ga bom prosil, naj pred smrtjo tudi mene pouči o ljubezni.«
- VOJAKI:** Vojaki zavpijejo: »Utihnita, ničvredneža. Dovolj je bilo modrovanja. Prihranita svoje moči, da bosta lahko nesla svoj križ na Golgoto.«

MARIJIN KAŽIPOT

Tudi ti kdaj trmariš in brezglavo vztrajaš pri svojem, čeprav jasno vidiš, da je tvoje vedenje slabo in ne pelje nikamor? Takrat si podoben levemu razbojniku. Ko pa se uspeš ustaviti in biti iskren do samega sebe, si podoben desnemu razbojniku. Jezus ga je še isti dan vzel v Božje kraljestvo.

Kadar narediš kaj narobe, bodi iskren in to priznaj.

Prim.:

Lk 23,26-43; Mt 27,32-44; Mr 15,21-32; Jn 19,17-27

simbol: ZAPORNIK

24. Apostoli – priče na gori spremenjenja in v vrtu Getsemani

PRIPOV.: Zmedeni hitimo po jeruzalemskih ulicah. V glavi nam odzvanja nešteto vprašanj: Zakaj se to dogaja? Zakaj so obsodili Jezusa? Kako mu lahko pomagamo? Da bi Jezus umrl na križu ... to se vendar ne sme zgoditi!

Iščemo njegove učence. Kam so se razkropili? Moramo jih najti. Skupaj z njimi lahko stopimo pred Pilata in vélike duhovnike ter pričujemo o čudežih, ki jih je storil. Morda bodo uvideli svojo zmoto. Čim prej moramo najti apostole. Bog ve, kaj se v tem trenutku dogaja z Jezusom. Bog ve, kakšno trpljenje prenaša.

Zaman tekamo gor in dol. Zaman sprašujemo ljudi, kje so možje, ki so spremljali Jezusa. Nihče nam ne zna odgovoriti. Vse bolj se zdi, da so se poskrili ali zbežali iz mesta. Je to mogoče? Zbegani smo in nemočni.

Naenkrat zaslišimo, da nas nekdo kliče:

JANEZ: »Iskalci Božjega kraljestva, pridite za mano. Pohitite.«

PRIPOV.: Ozremo se in zagledamo Janeza. Končno nekdo izmed apostolov. Odpelje nas za obzidje zapuščenega vrta, kjer srečamo tudi Jakoba, Janezovega brata. Srečanje z njima nam je v tolažbo, še vedno pa smo prestrašeni in zmedeni. Vprašamo ju, ali imata kakšne novice o Jezusu. Janez pove:

JANEZ: »Jezusa so včeraj ponoči zgrabili in odpeljali v ječo. Obsodili so ga na smrt. Peter je šel k sodni dvorani, da bi izvedel, kaj se dogaja. Ostali smo se porazgubili. Z bratom se skrivava tukaj. Ne veva, kaj storiti.«

JAKOB: Jakob spregovori s tihim glasom: »V tem trenutku se ruši vse, v kar sem verjel. Zapustil sem očeta in svoje ribiško delo, ker sem zaupal, da je Jezus Odrešenik in Mesija. A danes bo umrl na križu. Njegove obljube se ne bodo nikdar uresničile. Zaman smo upali ...«

ISKALCI: Prekinemo ga: »Jakob, ne smemo izgubiti vere. Jezus je storil toliko čudežev. Zanj ni nič nemogoče.«

JAKOB: Jakob odkima: »Vi niste bili včeraj z nami. Niste videli Jezusa, ko je molil v vrtu Getsemani. Vedel je, da se bliža ura njegove smrti. Trepetal je in jokal. Še nikoli ga nisem videl takšnega. Kot bi mu iznenada pošle vse moči. Tresel se je od groze in njegov pot je bil kakor kaplje krvi. Vojaki so ga zgrabili kot nemočno jagnje. Ne verjamem, da se bo poskušal rešiti.«

JANEZ: Tedaj vstane Janez in stopi pred brata. Reče mu: »Jakob, kaj se ti je zgodilo? Zakaj obupuješ nad Jezusom? Si pozabil na vse, kar smo skupaj prestali, kaj smo ob njem doživeli? Si pozabil na čudeže, ki jih je storil vpričo naju? In Jakob, si res pozabil na goro spremenitve?«

Jakob ga gleda, a nič ne reče. Janez zato nadaljuje: »Spomni se, brat, na tisti dan, ki smo ga z Jezusom preživeli na gori. Spomni se, kako se je spremenila njegova podoba. Njegov obraz je zažarel kot sonce, njegova oblačila so bila bela kot luč. Peter, ti in jaz smo to videli in razumeli, da zremo v obličje Božjega sina. Nato so se odprla nebesa in zaslišali smo glas, ki je govoril: To je moj ljubljeni sin, nad katerim imam veselje. Njega poslušajte.

Jezus nas je vzel s sabo na goro, da bi v trenutkih, ki so pred nami, lažje vztrajali v veri. Jakob, to imej pred očmi in nikar ne obupuj.« Janez gleda svojega brata z rotečim pogledom, Jakob pa strmi v prazno.

JAKOB: Slednjič reče: »Ne morem pozabiti, kako nemočen je bil Jezus v vrtu Getsemani. Pobegnil bom iz Jeruzalema, dokler se stvari ne umirijo.«

JANEZ: Janeza pretresejo te besede. Kljub temu ne odlaša z odločitvijo in zatrdi: »Jaz ostanem.«

PRIPOV.: Brez besed se poslovita. Jakob steče na ulico in se skriva med mimoidoče.

JANEZ: Janez nas vpraša: »Kaj pa vi?«

ISKALCI: »Tudi mi bomo ostali,« odgovorimo. »A nima smisla, da se skrivamo tukaj. Kaj lahko naredimo?«

JANEZ: Janez pomisli in reče: »K Mariji moramo. Dajmo, pohitimo k Mariji!«

MARIJIN KAŽIPOT

Lepo se je zabavati s prijateljem, se z njim smejeti in pogovarjati o veselih temah. Težje pa je vztrajati ob njem, ko mu gre kaj narobe, ko je žalosten in razočaran. A takrat te še bolj potrebuje.

Ostani zvest prijatelj tudi v trenutkih stiske.

Prim.:

Peter zataji Jezusa

Mt 26,69-73; Mr 14,66-72; Lk 22,56-62; Jn 18,15-18.25-27

Jezus izroči Marijo Janezu, Janeza Mariji

Jn 19,25-27

Učenci se razbežijo

Mt 26,56

simbol: JEZUS NA GORI SPREMENJENJA

25. Stotnik

PRIPOV.: Z apostolom Janezom pospešimo korak po jeruzalemskih ulicah. Strah nas je. Počutimo se nemočne. Hitimo, da bi čim prej našli Marijo, Jezusovo mater.

Ob vznožju Golgote srečamo spreved ljudi. Slišimo kričanje, preklinjanje in psovanje. Kdo je deležen tolikšnega zmerjanja in posmehljivih vzdevkov?

Približamo se. Na čelu te čudne procesije so vojaki in ženejo ujetnika, ki nosi križ. Na glavi ima trnovo krono, njegovo telo je iznakaženo od udarcev z bičem. Obraz je ves krvav in nerazpoznaven. Tedaj pa opazimo njegove oči. Ta pogled vendar poznamo. Jezus?! Trpeči ujetnik je Jezus!

Ne prenesemo tega prizora. Še nikoli nismo doživeli česa tako nesmiselnega. V trenutku se je vse, v kar smo verjeli, zrušilo v prah. Vseeno nam je za cilj našega potovanja. Mislili smo, da smo skoraj že našli Božje kraljestvo, a ko vidimo, kaj so ljudje storili z Jezusom, se nam zazdi, da še nikoli nismo bili bolj daleč od pravice in resnice, od miru in ljubezni. Hitro pojdemo stran. Daleč stran. Umaknimo se v kak kot, kjer nas zlo, ki vlada svetu, ne bo moglo najti.

Že se hočemo umakniti, ko nas ustavi Janezov glas:

JANEZ: »Iskalci Božjega kraljestva, glejte, Marija!«

PRIPOV.: Zagledamo jo. Sključena od bolečine vztrajno stopa za Jezusom. Njeni koraki so težki, kot da bi tudi sama nosila neviden križ. A ne ustavlja se. Zvesto stopa dalje. Skupaj z Janezom se ji približamo.

Spreved počasi napreduje proti vrhu vzpetine. Vojaki priganjajo Jezusa:

VOJAKI: »Daj, premakni se malo hitreje. Bi rad, da te še enkrat udarim? Ne zapravljaj našega časa. Kaj se toliko opotekaš?!«

STOTNIK: Stotnik, poveljnik vojakov, ukaže: »Najdite koga, ki mu bo pomagal. Očitno ne more več nositi križa.«

PRIPOV.: Vojaki prisilijo nekega moškega, da mu nese križ. Jezus je slaboten, močno krvavi. Zdi se, da bo izdihnil, še preden bo skupina dosegla vrh hriba. Vojaki ga zasramujejo:

VOJAKI: »In ti si izjavljaj, da si Mesija? Kje so zdaj tvoje čudežne moči? Kje je Bog, da bi ti pomagal? Drugim si pomagal, zakaj ne pomagaš sebi«

PRIPOV.: Jezus ne odgovarja. Vdano stopa dalje. Stotnika vznemirja njegov molk.

STOTNIK: Vpraša ga: »Zakaj nič ne rečeš?«

PRIPOV.: Jezus odgovori s pogledom, v katerem je odpuščanje. Stotnik se zmede.

Spreved končno doseže svoj cilj. Vojaki pripravijo križ. Slečejo Jezusa in si razdelijo njegovo obleko. Zgrabijo ga za roke in noge ter ga z ostrimi žebli pribijejo na les. Jezus trpi neizrekljive bolečine. A ne upira se. Vdano sprejme vsak udarec kladiva.

Ko vojaki opravijo svoje, se usedejo nasproti križanega. Stražijo ga in čakajo, da bo izdihnil. Zopet ga zasmehujejo:

VOJAKI: »Jezus Nazarečan, judovski kralj, stopi s križa. Potem ti bomo verjeli.«

PRIPOV.: Stotnik ne reče ničesar. Vprašujoče gleda na križ.

Nenadoma se stemni. Nebo zakrijejo temni oblaki. Zemlja se strese. Jezus zavpije z

močnim glasom:

JEZUS: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil.«

PRIPOV.: Nekdo hitro vstane in natakne s kisom namočeno gobo na hizopovo šibo. Jezusu ponudi piti.

VOJAKI: Vojaki se posmehujejo: »Pusti ga vendar. Naj vidimo, če ga bo Bog prišel rešit.«

PRIPOV.: Jezus pokusi kis in reče:

JEZUS.: »Moj Bog, v tvoje roke izročam svojo dušo.«

PRIPOV.: Nato nagne glavo in izdihne.

Stotnik gleda na križ. Videl je umreti že veliko obsojencev. Nekateri so kričali in preklinjali svojo usodo, drugi so trepetali v strahu in se upirali smrti. Še nikoli pa ni bil priča čemu podobnemu. Glasno prizna, kar je nekako slutil že od začetka:

STOTNIK: »Zares, ta človek je bil pravičen.«

MARIJIN KAŽIPOT

Junak v boju za Božje kraljestvo je tudi tisti, ki spozna svojo zmoto, jo prizna ter se iskreno pokesa.

Prim.:

Lk 23,32-49; Mt 27,32-56; Mr 15,25-41; Jn 19,16-27

simbol: KALVARIJA

26. Jožef – Marijin mož

PRIPOV.: Skupaj z Janezom in Marijo stojimo pod križem. Žalost hromi naše misli. Gledamo Jezusa na križu in ničesar ne razumemo. V glavi nam odmeva le eno: Zakaj?!

Vojaki snamejo Jezusovo telo in ga položijo Mariji v naročje. Nežno ga stisne k sebi. Zdi se nam, da je Marija z Jezusom v naročju kot svetel otok, ki ga tema sveta ne more doseči. Kar samo nas vleče v bližino Matere.

Čez čas reče Marija:

MARIJA: »Iskalci Božjega Kraljestva, zdi se vam, da so se vse vaše sanje in hrepenenja zrušila v prah. Zdaj najbrž mislite, da je vaše potovanje postalo brezciljno in da nima več smisla iskati. A rada bi vam povedala zgodbo o možu, ki se je kakor vi podal na pot, poln veselega pričakovanja.«

ISKALCI: »Kdo je mož, ki ga imaš v mislih?«, jo vprašamo.

PRIPOV.: Začne nam pripovedovati:

MARIJA: Ime mu je bilo Jožef. Bil je pravičen in globoko veren. Zaupal je Bogu in se mu v molitvi velikokrat priporočal. Večkrat je molil:

JOŽEF: »Dobri Bog, rad bi ti služil. Nisem ne govornik ne učenjak. Preprost tesar sem, ki ima rad svoje delo. Pri tebi pa ni nič nemogoče. Prosim te, naredi me za svoje orodje in daj, da bi s svojim življenjem pomagal graditi Božje kraljestvo na zemlji. Daj mi znamenje, da bom vedel, kaj želiš, da storim.«

MARIJA: Nekoč je spoznal mlado dekle. Občudoval jo je, očarala ga je njena milina. Zdela se mu je čudovita. Rad bi z njo ustvaril družino. Tudi ona mu je bila naklonjena in kmalu sta se zaročila. To je bil srečen dan v njegovem življenju. Z veselim pričakovanjem je pripravljaval hišico, kjer si bosta ustvarila dom. Skrbno je tesaril pohištvo in pripravljaval prostor za mlado družino. Z zaročenko sta se veliko pogovarjala. Drug drugemu sta zaupala svoje strahove in hrepenenja. Oba sta se veselila življenja v dvoje.

Nekega dne mu je zaročenka sporočila, da želi obiskati teto, ki živi daleč v hribih. Pri njej bo ostala nekako tri mesece, nato pa se bo vrnila. Jožef se je s težkim srcem poslovil. Vedel je, da jo bo pogrešal. Še bolj vneto se je lotil gradnje novega doma. Komaj je čakal, da ji pokaže, kaj vse je med njeno odsotnostjo postoril. Vsak večer je prosil Gospoda, naj pazi nanjo.

Končno je napočil čas njene vrnitve. Jožef ji je vesel pohitel naproti. Snidenje pa ni bilo takšno, kot si ga je vse dolge tedne slikal v glavi. Zaročenka se ga je sicer razveselila, a Jožef je čutil, da jo je nečesa strah. Hudo strah. Vprašal jo je, če bi se rada pogovorila. Dekle je pokimalo. Umaknila sta se na samo. Rekla je: »Ne vem, kako naj ti to pojasnim. Strah me je, da mi ne boš verjel, da ne boš razumel ...«

JOŽEF: Jožef jo je opogumil: »Ne boj se, rad te imam nadvse. Ničesar ni, kar bi me lahko odvrnilo od tebe. Vse sem pripravljen sprejeti, da te le ne bi izgubil.«

MARIJA: Nato mu je povedala čudno zgodbo o tem, kako jo je pred tremi meseci obiskal Božji angel. Sporočil ji je, da bo spočela od Svetega Duha in rodila sina, ki bo odrešil vse ljudstvo. Roko si je položila na trebuh in rekla: »Jožef, v meni raste novo življenje.«

Kaj naj bi ubogi tesar na to odgovoril? Kaj naj bi si mislil? Odšel je, ne da bi rekel eno samo besedo.

Naslednje dni je Jožef skušal zbrati svoje misli. Slednjič je sklenil:

JOŽEF: »Dekle bom skrivaj odslovil. Nikomur ne bom povedal za njeno nesrečo. Ljudje bi jo kaznovali. Kamnali bi jo in jo ozmerjali s prešuštnico. Tega ji ne smem narediti.«

MARIJA: Ta odločitev se mu je zdela razumna in tudi pravična. Še vedno pa se ni mogel umiriti. Odločil se je, da bo tudi tokrat iskal odgovor pri Bogu. Takole je molil:

JOŽEF: »Gospod, ti veš, da sem le ubogi tesar – znam narediti mizo, sestaviti stol in omaro, pa še marsikaj popraviti. Toda tole, kar se zdajle dogaja, je zame preveč. V meni si prebudil ljubezen do tega dekleta. Dovolil si, da je v mojem srcu vzknilo hrepenenje po družini in domu. In zdaj? Kaj se dogaja? Ne razumem te in nimam pojma, kaj naj storim. Ali naj se odpovem vsem svojim sanjam? Naj zakopljem hrepenenja, ki si jih vame položil? Odgovori mi!«

MARIJA: Ponoči se je mu v sanjah prikazal angel. Rekel mu je: »Jožef, Davidov sin, ne boj se vzeti k sebi Marije, svoje žene; kar je spočela, je namreč od Svetega Duha. Rodila bo sina in daj mu ime Jezus, kajti on bo svoje ljudstvo odrešil grehov.«
Jožef se je prebudil še bolj zmeden. Rekel si je:

JOŽEF: »Mar sem znorel? Mene, tesarja, da bi obiskal Božji angel? Kaj mi je rekel? Da je moje dekle spočelo po Svetem Duhu in da bo njen otrok odrešil vse ljudstvo? Gospod, želel sem se preprosto poročiti in imeti družino. To je vse. Ti pa me vabiš na pot, ki je ne razumem. Praviš mi, naj vzamem k sebi nosečo ženo, ki naj bi rodila Odrešenika. In potem? Kako naj jaz, ubogi tesar, vzgajam takšnega fanta? Mar ga nisi mogel poslati kakšni bolj imenitni družini? In kako naj bom mož njej, ki si jo izbral za svojo nevesto? Gospod, se mar šališ z mano?«

MARIJA: Jožef je moral izbrati. Lahko bi se odločil za razumno in smiselno pot. Pustil bi dekle, ki je zanosila, preden sta prišla skupaj, ter zakopal svoja hrepenenja po njeni bližini. Lahko pa bi sprejel Božje vabilo, za katerega se mu je zdelo, da nima nobenega smisla in je v očeh sveta ena sama norost.

ISKALCI: »Katero pot je izbral Jožef?«, vprašamo Marijo.

MARIJA: Marija pove: »Odločil se je, da bo zaupal Bogu. Ni razumel njegovih načrtov, a odločil se je, da bo ponižno sprejel vso negotovost in se dal Gospodu na razpolago.«

ISKALCI: Zaskrbljeno vprašamo. »In kaj se je zgodilo s hrepenenjem, ki mu ga Bog položil v srce? So se kdaj izpolnile njegove sanje o domu in družini?«

MARIJA: Marijin odgovor je jasen: »Jožef je postal ljubeč mož in skrben oče Božjemu sinu. Nudil mu je varnost in topel dom. Nikoli si ni predstavljal, da ga bo Bog vzel tako zelo resno, ko ga je prosil, da bi s svojim življenjem pomagal graditi Božje kraljestvo na zemlji.«

Nato se nam Marija zazre v oči in nam resno pravi: »Dragi iskalci, Bog je vzel zares tudi vašo željo, da bi našli Božje kraljestvo. Zaupajte mu.«

MARIJIN KAŽIPOT

Bog računa nate. Zate ima čudovite načrte. Veséli se tega.

Prim.:

Mt 1,1-25; Lk 1,1 - 2,52

simbol: OBLIČ

27. Pastirji

PRIPOV.: Nekaj mož in žená se je zbralo, da bi pokopali Jezusovo telo. Kaj pa mi? Kaj bomo storili?

Kakor tesar Jožef se moramo odločiti: Lahko zaključimo potovanje in pozabimo na hrepenenja po Božjem kraljestvu. Ta pot se zdi logična in razumna glede na to, da je Jezus, Božji sin in vodnik v to kraljestvo, mrtev. Lahko pa ostanemo in skupaj z Marijo ponižno sprejmemo negotovost, strah in norost križa. Pri tem je naša edina tolažba zaupanje v Božjo bližino. Božji načrti presegajo naš razum. Gospod naj nas uporabi za svoje orodje, kakor mu je po volji.

Stojimo pred grobom. To je v skalo vklesana votlina. Temna je in hladna. Možje položijo vanjo Jezusovo telo. Marija zadrhti od bolečine. Spomni se neke druge votline, ki je bila podobno tiha in skromna. Tam se je rodilo dete. Povila ga je v plenice in položila v jasli.

MARIJA: »Skrivnostna so tvoja pota, Gospod,« reče Marija tiho.

PRIPOV.: Nato jo misli ponesejo daleč nazaj v spomine na čudežno noč sredi betlehemskih poljan ...

Z Jožefom se sklanjata nad jasli. Občudujeta malo dete. Staro je komaj nekaj ur, a zdi si jima popolno. Štejeta majhne prstke in poljubljata rožnata lička. Gledata malo bitje, ki je postavilo njun svet na glavo. Marija razmišlja:

MARIJA: »Kdo si, otročiček? Kakšen boš, ko boš zrasel? Kakšne načrte ima Bog s tabo?«

JOŽEF: Jožef se vznemiri: »Marija, misliš, da mu je dovolj toplo? Moral bi zakuriti močnejši ogenj. Pa ti? Kako se počutiš? Pripravil ti bom udobnejše ležišče. Gotovo potrebuješ počitek.«

MARIJA: Marija odvrne: »Oh, Jožef, vse je v redu.«

JOŽEF: Jožef skloni glavo in žalostno reče: »Ni tako, kot bi moralo biti. Žal mi je, Marija, da nisem bolje pomislil. Ne bi smela iti na pot. Če pa že, bi moral bolje poskrbeti, kje bo najino prenočišče.«

MARIJA: »Jožef, ne govori tako,« ga prekine Marija. »Lepo nam je tukaj. Votlina nam daje zavetje in prostor, da smo lahko skupaj. Meni se zdi kot kraljeva palača.«

PRIPOV.: Marija in Jožef zaslišita petje in igranje piščali. Le kdo prihaja? Jožef pogleda ven in zagleda pastirje.

JOŽEF: Reče Mariji: »Upam, da nas ne bodo spodili.«

PRIPOV.: Pastirsko petje utihne. Tri skuštrane glave pokukajo v votlino. Mariji in Jožefu voščijo dober večer. Nato vstopijo in pokleknejo pred Dete. Nekaj časa ga tiho opazujejo. Nato eden reče:

1. PASTIR: »Joj, nekam majčken je videti.«

2. PASTIR: Drugi ga sune pod rebra: »Teslo, kako pa govoriš o našem Odrešeniku?! Seveda je majčken, ko pa se je pravkar rodil. A ne pozabi, kaj je povedal angel. Dete, v plenice povito in položeno v jasli, je vaš Mesija.«

3 PASTIR: »Oprosti, gospa, misliš da mu lahko zaigram nekaj lepega na svojo piščal? Misliš, da bo jokal?«

MARIJA: Marija poboža fantiča po glavi: »Kar zaigraj, gotovo mu bo všeč.«

PRIPOV.: Medtem ko pastirček igra, reče Jožef mladi materi:

JOŽEF. »Prav si imela. Ta hladna votlina je zares kot kraljeva palača ...«

PRIPOV.: Marijine misli so zopet pri grobu. Drhti od bolečine. »Ni tako, kot bi morali biti,« pomisli na Jožefove besede. Potem vzdigne pogled proti nebu in reče:

MARIJA: »Gospod, zgodi se po tvoji besedi.«

MARIJIN KAŽIPOT

Se jeziš in ti je hudo, če ne gre vse po tvojih načrtih? Bodi potrpežljiv.

Prim.:

Lk 2,8-20

simbol: BETLEHEMSKA VOTLINA

28. Modri z Vzhoda

PRIPOV.: Nikodem in Jožef iz Arimateje sta h grobu prinesla čiste povoje, bel prt in dišave. Jezusovo telo bosta mazilila in povila ter ga v skladu z judovskim običajem pripravila za pogreb. Iz votline zadiši po miri, dragoceni rastlinski smoli. Marija pozna ta vonj. Pred triintridesetimi leti je napolnil votlino, v kateri je spalo dete. Zdi se, kot bi bilo včeraj ...

Na poljani pred hlevčkom stojijo trije imenitni možje. Prijezdili so na kamelah. Marija in Jožef se čudita temu obisku. Jožef stopi iz hlevčka. Pripravljen je braniti svojo družino pred nenavadnimi tujci. S previdne razdalje jih opazuje, kako dvigajo svoj pogled proti nebu. Prisluhne, o čem govorijo.

GAŠPER: »Da, zvezda se je ustavila nad tole votlino. O tem ni nobenega dvoma,« reče najstarejši med njimi.

BOLTEŽAR: »Gašper, pa si res prepričan, da smo na cilju? Tukaj ni nobenega dvora, nobene palače,« reče temnopolti mož, oblečen v čudna pisana oblačila.

MIHA: »Ah, saj sem vedel,« zavzdihne tretji. »Na koncu bomo ugotovili, da je bilo naše večmesečno potovanje zaman. Koliko težav smo imeli na poti in kaj vse smo prestali! Sedaj pa ne duha ne sluha o Kralju. Če mene vprašata, je naša zvezda čisto navaden komet, ki je zašel na nebo in ne Božje znamenje, kakor sta mislila vidva. Jaz, bedaček, pa sem šel z vama, ker sem vedel, da se brez mene ne bosta znašla na tako dolgi poti.

No, fanta, to je to, kar se tiče našega potovanja. Obrnita svoje kamele nazaj proti vzhodu. Gremo domov!«

GAŠPER: »Miha, venomer se samo pritožuješ. Če že ne zmoreš skupaj z nama trezno razmisliti o vsem skupaj, bodi vsaj tiho in naju ne moti,« ga jezno pogleda Gašper. Nato se obrne k temnopoltemu spremljevalcu: »Boltežar, kaj misliš, smo kaj spregledali, smo se na poti zmotili?«

BOLTEŽAR: »Hm, ves čas smo sledili zvezdi in pripeljala nas je do tega kraja. Kaj nas stane, če pogledamo v votlino. V njej gori luč. In poglejta, tamle je neki možki. Morda nam lahko pomaga.«

PRIPOV.: Možje pristopijo k Jožefu. Tesar je nekoliko v zadregi, a zdi se mu, da možje niso nevarni. Samo zelo čudni so. Rečejo mu:

GAŠPER: »Dober večer. Ali smemo pokukati v ta hlevček. Nad njim se je namreč ustavila zvezda, ki smo ji sledili.«

PRIPOV.: Jožef pogleda v nebo in šele tedaj opazi na njem čudovito zvezdo, ki sveti ravno nad malo votlino. Nocoj je videl in slišal že mnogo čudnih reči. Ničesar več ne razume. Samo utrujeno pokima in reče: »Vstopite.«

Možje vstopijo in v kotu hlevčka opazijo malo dete, ki spi v jasliah. Poleg njega sedi njegova mamica. Ljubeče ga boža po ličkih. Celo Miha je ganjen ob tem prizoru.

GAŠPER: Nekaj časa je vse tiho. Potem reče Gašper: »Seveda, sedaj razumem. Nismo se zmotili na poti. Le naše predstave niso bile v skladu z Božjimi. Ko smo iskali Kralja, smo si predstavljali, da ga bomo našli na dvoru. Mislili smo, da bo vladar, ovenčan z močjo in slavo. A motili smo se. Bog nas je pripeljal pred to malo dete. Po njem se bo uresničila prerokba o odrešenju.«

BOLTEŽAR: »Da, tudi jaz tako mislim,« ga dopolni Boltežar. »Res smo bili trapasti, ker smo

slepo verjeli svojim predstavam. A če pomislim še enkrat, svet ne potrebuje še enega kralja, ki bo vladal z močjo in oblastjo. Kralj vseh kraljev bo moral biti drugačen od ostalih vladarjev. Namesto bogastva bo povečal uboštvo, namesto veličine bo iskal majhnost, namesto vladanja bo ovrednotil služenje. Mislim, da se je zato rodil v majhnem hlevu.«

PRIPOV: Miha ni reče ničesar. Skrivaj si obriše solzo.

Nato se možje približajo jaslom. Do tal se priklonijo malemu Kralju in mu izročijo darila:

BOLTEŽAR: »Zlato za Kralja,« pravi Boltežar.

MIHA: »Kadilo za večnega velikega duhovnika,« reče Miha.

GAŠPER: »In mira,« doda Gašper. »Kralj vseh kraljev nam želi biti blizu v življenju in smrti.

MARIJIN KAŽIPOT

*Najlepše in najdragocenejše stvari so preproste. Ne bodi bahav in ošaben. **Posnemaj Jezusa in skušaj živeti preprosto in skromno.***

Prim.:

Mt 2,1-12

simbol: ZVEZDA in MODRI

29. Starček Simeon in prerokinja Ana

PRIPOV.: Dragi iskalci Božjega kraljestva, danes zjutraj nas je pretresla novica o praznem grobu. Žene in nekateri učenci so odšli k votlini in videli, da je kamen pri vhodu odvaljen. V njej so našli povoje in prt, trupla pa ni bilo. Kaj se dogaja?

Sedaj že vemo – naše srce se lahko umiri le ob Mariji. Hitimo v dvorano zadnje večerje, kamor se je zatekla skupaj z apostoli. Kmalu jo najdemo. Zasujemo jo s vprašanji:

ISKALCI: »Marija, kaj naj pomenijo te novice? Je kdo ukradel Jezusovo telo? Zakaj bi to storil? Kaj pa govorice o tem, da naj bi Jezus živel? Slišali smo, da so ga nekateri srečali in celo govorili z njim. Misliš, da gre za prevaro? Misliš, da se kdo šali z nami? Marija, kaj naj storimo? Kako naj vemo, kaj je res in kaj ni?«

MARIJA: Marija nas ljubeče pogleda in reče: »Otroci moji, umirite se. Preveč vprašanj vam roji po glavi. Prevzetno bi bilo misliti, da lahko brez Božje milosti najdemo odgovore. Napočil je trenutek, ko se moramo še bolj oprijeti molitve. Ne smemo biti nestrpni, ko čakamo na Božji odgovor. Ne smemo se bati tišine. V molitvi in molku ohranimo zaupanje v Božje načrte.«

ISKALCI: »Ampak, Marija, kako naj molimo, kako naj molčimo? Preveč smo vznemirjeni. Negotovost je težko breme. Mar ne bi bilo pametneje, da stečemo še sami pogledat. Morda bi morali iti na ulice in vprašati mimoidoče, če so kaj videli ali slišali. Poiskati moramo koga, ki nam bo znal odgovoriti!«

MARIJA: »Bog je tisti, ki nam bo odgovoril,« resno zatrdi Marija. »Vem, da je težko vztrajati v negotovosti, dobro vem. A ne pozabite, naša edina gotovost je zaupanje v Božje načrte. Skušajte torej moliti.«

PRIPOV.: Res se nekoliko umirimo. V tišini molimo, da bi zmogli Bogu zaupati in se prepustiti njegovim načrtom. A misli nam švigajo nazaj k vprašanjem. Ne vzdržimo.

ISKALCI: Vprašamo Marijo: »Kako dolgo še moramo moliti in biti tiho, da bo Bog odgovoril?«

MARIJA: Marija se nasmehne in vzdihne: »Ah, otroci moji ... Mislim, da je čas, da vam povem zgodbo o starčku Simeonu in prerokinji Ani. Meni je bila v dolgih letih negotovosti in tišine v veliko tolažbo.

Simeon in Ana sta že od svoje mladosti čakala na Odrešenika. Verjela sta Božji obljubi in upala, da se vsak čas izpolni. Leta so tekla. Ljudstvo je trpelo najrazličnejše stiske, a Bog je molčal. Nato so začeli vstajati lažni mesije, ki so povzročili še več gorja med ljudmi. Bog je še vedno molčal. Simeon in Ana pa sta bila potrpežljiva. Mnogo vprašanj jima je rojilo po glavi: Kdaj bo vendar prišel pravi Mesija? Po kakšnih znamenjih ga bo moč prepoznati? Kaj pa, če je že med nami? Kje naj ga iščemo?

Vedela sta, da so vsa ta vprašanja zanju pretežka. Le Bog ima odgovore nanje. Zato sta se zatekla v tempelj. Tam sta se postila in molila, da bi zmogla prepoznati Odrešenika, ko se približa.«

ISKALCI: »In kako dolgo sta čakala na odgovor,« vprašamo.

MARIJA: »Dolgo,« reče Marija. »Oba sta že osivela in se postarala. A njuna gorečnost ni zbledela. Ohranjala sta jo v molitvi in molku. Še vedno sta trdno zaupala v Božjo obljubo.

ISKALCI: »Kaj?«, vzkliknemo. »Vse svoje življenje sta čakala na odgovor?! Mi pa ne zdržimo

niti pol ure v molitvi. Sedaj razumemo, zakaj si nam povedala njuno zgodbo. Ampak, povej nam, Marija, jima je Bog sploh kdaj odgovoril?»

MARIJA: »Nekega dne sta spet prišla v tempelj,« nadaljuje Marija. »Ravno takrat sva z Jožefom tja prinesla malega Jezusa, da bi ga postavila pred Gospoda, kakor narekuje Postava. Tisti hip ju je Bog napolnil s Svetim Duhom in oba sta spoznala, da je to malo dete Odrešenik in Mesija. Njuno zaupanje in vztrajnost v veri sta bila poplačana. Srečala sta obljubljenega in napovedanega Kralja ter na lastne oči doživela, kako je Bog uresničil svojo obljubo.«

PRIPOV.: Marija neha pripovedovati in nas znova povabi k molitvi. Tokrat se ne upiramo. Skupaj z njo in učenci obrnemo misli k Bogu. Izročimo mu vsa vprašanja in dvome. Prósimo ga, naj nam utrdi zaupanje v njegove načrte. Radi bi našli odgovore, a vseeno mólimo, naj se zgodi njegova, ne naša volja.

Dan se nagne proti večeru. Tedaj se zaklenjena vrata neslišno odprejo. V beli svetlobi se nam približa postava in reče: Mir z vami. Tedaj ga vsi prepoznamo. Med nami je živi Jezus!

<p>MARIJIN KAŽIPOT <i>Bodi vztrajen v molitvi.</i></p>
--

Prim.:
Lk 2,22-38

simbol: SIMEON IN ANA

30. Janez Krstnik

PRIPOV.: Bog je vzel zares našo željo, da bi našli Božje kraljestvo. Njegovi načrti so preseгли vsa naša pričakovanja. Ko smo že mislili, da je nad pravico, ljubeznijo in resnico zmagalo zlo, je pokazal, da je njegovo kraljestvo neuničljivo in nepremagljivo. Jezus, ki smo ga videli umreti na križu, je vstal in živi!

Naše veselje je neizmerno. Videli smo vstalega Jezusa in se z njim srečali. Da bi verovali vanj, nam je pokazal prebodene roke in stran. Nato je rekel: Mir vam bodi! Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz pošiljam vas, da greste in vsem ljudem oznanite veselo novico o Božjem kraljestvu. Pripovedujte o vsem, kar ste videli in slišali. In ne pozabite, jaz bom z vami vse dni do konca sveta.

Iskalci Božjega kraljestva, prišli smo na cilj. Našli smo, kar smo iskali. A s tem, ko zaključujemo naše iskanje, se prava avantura ljubezni pravzaprav šele začne. Jezus namreč želi, da se vrnemo v naše kraje in v naš čas, da tukaj širimo Božje kraljestvo: najprej v družini, potem med prijatelji, v župniji in šoli. Zdaj nismo več iskalci, Jezus nas je postavil za svoje sodelavce. Veseli smo, da nam je zaupal tako pomembno nalogo. Hkrati pa se malo bojimo. Tudi tokrat stopimo do Marije, da nas opogumi.

ISKALCI: »Marija, strah nas je, da nam ljudje ne bodo verjeli. Tudi pri nas je namreč veliko Herodov in farizejev, cestinarjev in velikih duhovnikov, Pilatov in Iškarijotov, ki jih resnica ogroža in je nočejo slišati. Kdo nam bo verjel? Nimamo niti oblasti niti moči niti ugleda. Kdo nas bo poslušal?«

MARIJA: Marija nam razumevajoče odvrne: »Ne bojte se. Saj ne boste sami, Jezus bo z vami. Kar pa zadeva oblast, moč in ugled – vse to bi vam bilo pri oznanjevanju evangelija kvečjemu v napoto. Gospodov glasnik potrebuje gorečnost in zaupanje, veliko potrpežljivosti, ponižnosti in ljubezni. Ne sme se bati trpljenja. Vztrajati mora v molitvi in molku. Tvegati pa mora celó čudaštvo.«

ISKALCI: »Čudaštvo? Kako to misliš?«, vprašamo.

MARIJA: Marija malo pomisli in reče: »Da bi lažje razumeli, naj vam povem še eno zgodbo. Njen glavni junak je čudak, po imenu Janez Krstnik.«

ISKALCI: »Da, zanj smo že slišali,« rečemo. »Govoril je prihodu Kralja vseh kraljev. Herod pa ga je dal usmrtiti. Zakaj praviš, da je bil čuden?«

MARIJA: »V očeh sveta je bil zelo čuden,« reče Marija. »Živel je namreč v puščavi. Oblačil se je v živalsko kožo. Hranil se je s kobilicami in divjim medom. Ljudem je glasno očital greh in jih vabil k spreobrnjenju. Ni se oziral na to, kdo ga poslušal, in ni izbiral besed, čeprav so pred njim stali duhovniki, farizeji ali sam Herod. Morali bi ga slišati, kako je sredi puščave vpil: Pripravite pot Gospodu!

Ljudje so se najprej posmehovali, nato pa so mu mnogi prisluhnili. S svojo drugačnostjo je pritegnil pozornost množic, ki jih je povprečnost tega svetá puščala prazne. V mnogih je zbudil upanje, da prihaja čas odrešenja. Krščeval jih je v reki Jordan in jih vabil k dobrim delom.«

ISKALCI: »Janez Krstnik je bil res pogumen,« se čudimo Marijini zgodbi.

MARIJA: »Da,« nadaljuje Marija, »a pred Bogom je bil čisto majhen. Zase je rekel, da ni vreden, da bi odvezal jermen Jezusovih sandal. Janez ni le učil, ampak tudi s svojim zgledom pričeval o tem, kako naj se ljudje pripravijo na Božje kraljestvo. Zmogel se

je odpovedati samemu sebi in se ni ustrašil trpljenja. Daroval je svoje življenje, da bi Božje kraljestvo zraslo med nami.«

ISKALCI: »Oh,« vzdihnemo, »ko bi tudi mi premogli njegovo gorečnost in bi mogli s svojim zgledom pričevati o Božjem kraljestvu.«

MARIJA: Marija nas ljubeče pogleda: »Obljubim, da bom vedno molila za vas.«

MARIJIN KAŽIPOT

Pogumno se zavzemaj za dobro.

Prim.:

Mt 3,1-18; Jn 1,19-28; Mr 1,1-8; Lk 3,1-9

simbol: VODA

31. Marija

Za nami je razburljivo potovanje. Iskali in našli smo Božje kraljestvo. A najbolj nora pustolovščina se šele začne. Kot Jezusovi sodelavci se vračamo v naš čas in prostor, da bi tu širili Božje kraljestvo.

Strah nas je, če bomo kos tej nalogi. Ali bomo znali ljudi navdušiti? Marija nam pravi, da jih moramo nagovarjati s svojim življenjem in zgledom. Vprašamo jo:

»Kako naj torej živimo, da se bo po nas širila ljubezen in pravičnost, resnica in mir?«

Marija nam pravi:

»Vaša duša naj povelečuje Gospoda. Pred Bogom ostanite majhni. Odpovejte se lastni pomembnosti. Priznajte svojo nemoč in svojo grešnost.

Ozrl se bo na vas in vas blagoslovil. Njegovi načrti bodo preseгли vaša pričakovanja. Po vas bo storil velika dela.

Zaupajte, da vas ljubi in je neskončno usmiljen. Vsi njegovi načrti so za vaše dobro. Če boste vanj trdno zaupali, se ne boste ustrašili nobene odpovedi.

Odpovejte pa se najprej lastni ošabnosti in napuhu, da ne postanete kot farizeji in veliki duhovniki, ki se radi hvalijo z dobrimi deli, v resnici pa prezirajo bližnje in si domišljajo, da jih Bog ljubi bolj ko druge.

Odpovejte se tudi oblasti in moči. Spomnite se na Heroda in Pilata – Božje kraljestvo je šlo mimo njiju. Ubogi pa, ki ste jih srečali na svoji poti, so Jezusu radi sledili. V Božjem kraljestvu moč in oblast nič ne štejeta. Tam je največji tisti, ki služi drugim.

Odpovejte se svoji lastnini. Če bi bili navezani na bogastvo kakor Juda Iškarijot ali bogati mladenič, ne boste deležni neminljivih zakladov. Veliko denarja, lepa hiša, drag avtomobil, imenitne igrače ... to vas ne bo osrečilo. Resnično bogati boste, ko boste z drugimi delili to, kar imate sami.

Predvsem pa se veselite. Bog vas ima neskončno rad. Njegovi načrti so čudoviti. Obljubil je odrešenje in poslal svojega Sina, da bi nam po njem izkazal svojo ljubezen. Sami ste videli, da vedno drži svojo obljubo. Nikoli vas ne bo pustil samih.

In tudi jaz vas ne bom zapustila. Z vami bom na vsakem koraku. Prosila bom svojega Sina, naj vam da prave gorečnosti in vas utrjuje v veri.

Otroci moji, sedaj pa se le pogumno podajte na pot – in Božji blagoslov naj vas spremlja!«

Prim.:

Lk 1,46-56

simbol: MARIJA

POJTE Z MENOJ

***Pojte z menoj Gospodu vsi,
večno slavite ga,
zame je storil čudeže,
enako bo storil za vas.***

Usmilil se je svoje dekle
v njeni nizkosti;
zato me bodo blagrovali
odslej rodovi vsi. ***Odpev.***

Velika so njegova dela
in sveto je ime.
Usmiljen je brez mej do tistih,
ki se ga bojé. ***Odpev.***

Razkropil daleč je ljudi
ošabnega srca.
Mogočneža podi s prestola,
poviša majhnega. ***Odpev.***